

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 15 juli 2015 *

”Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Den europeiska marknaden för stål för spännarmering — Fastställande av priser, uppdelning av marknaden och utbyte av känsliga affärsuppgifter — Komplex överträdelse — En enda, fortlöpande överträdelse — Avståndstagande — Överträdelsens allvar — Förmildrande omständigheter — Likabehandling — Principen om att påföljder och sanktionsåtgärder ska vara individuella — Bedömning av betalningsförmåga — Kommissionens tillkännagivande om samarbete 2002 — 2006 års riktlinjer för beräkning av böter — Obegränsad behörighet”

I mål T-393/10,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, Hamm (Förbundsrepubliken Tyskland),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, Iserlohn (Tyskland),

inledningsvis företrädna av advokaterna C. Stadler och N. Tkatchenko, därefter av advokaterna Stadler och S. Budde,

klagande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Bottka, R. Sauer och C. Hödlmayr, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten M. Buntscheck,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring och ändring av kommissionens beslut K (2010) 4387 slutlig av den 30 juni 2010, om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38344 – Stål för spännarmering), i dess lydelse enligt kommissionens beslut K (2010) 6676 slutlig av den 30 september 2010 och enligt kommissionens beslut K (2011) 2269 slutlig av den 4 april 2011 samt om ogiltigförklaring av skrivelsen från generaldirektören vid kommissionens generaldirektorat för konkurrens av den 14 februari 2011,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen),

sammansatt av ordföranden S. Frimodt Nielsen (referent), samt domarna F. Dehousse och A.M. Collins,

* Rättegångsspråk: tyska.

justitiesekreterare: handläggaren K. Andová,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 juli 2014,

följande

Dom¹ [utelämnas]

II– *Huruvida talan om ogiltigförklaring av skrivelsen av den 14 februari 2011 kan tas upp till sakprövning*

- 92 Under målets handläggning har generaldirektören delgett sökandena en skrivelse, daterad den 14 februari 2011, om avslag på sökandenas ansökan hos kommissionen om en ny bedömning av deras betalningsförmåga. Denna ansökan gavs in den 12 augusti 2010, det vill säga efter det att det ursprungliga beslutet antogs och innan förevarande talan väcktes.
- 93 I denna skrivelse, som skickades efter det att de sakförhållanden som sökandena åberopat hade undersökts och efter det att sökandena hade besvarat ett antal frågor som kommissionens tjänstemän hade ställt till dem mellan den 12 augusti 2010 och den 7 februari 2011, bedömde generaldirektören – av skäl som gick emot de skäl som hade angetts i det angripna beslutet – att sökandena inte kunde beviljas nedsättning av bötesbeloppet efter beaktande av deras betalningsförmåga.
- 94 Sökandena har i repliken begärt att få utvidga sina yrkanden till att även avse ogiltigförklaring av skrivelsen av den 14 februari 2011 (se punkt 66 ovan).
- 95 Kommissionen har motsatt sig denna begäran av dels det skälet att nämnda skrivelse inte förändrar sökandenas rättsliga situation och därför inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring, dels det skälet att sökandena inte har lagt fram nya och väsentliga omständigheter till stöd för sin ansökan om en ny bedömning av deras betalningsförmåga. Under dessa omständigheter är skrivelsen av den 14 februari 2011 av rent bekräftande karaktär. Kommissionen har även gjort gällande att bedömningen av sökandenas betalningsförmåga omfattas av tribunalens obegränsade behörighet. Tribunalen är skyldig att inom ramen för denna behörighet beakta den faktiska situation som är för handen den dag då den meddelar dom varför sökandena saknar intresse av att tribunalen prövar huruvida kommissionen gjorde en adekvat bedömning av sökandenas betalningsförmåga såsom den framstod vid tidpunkten för skrivelsen av den 14 februari 2011.
- 96 Det är förvisso riktigt att en unionsinstitutions skriftliga meningsyttring eller en ren avsiktsförklaring inte kan utgöra ett beslut som är av sådant slag att det kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring, eftersom det inte kan medföra några rättsverkningar och inte heller är avsett att medföra sådana verkningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 mars 1980, Sucrimex och Westzucker/kommissionen, 133/79, REG, EU:C:1980:104, punkterna 15–19, och dom av den 27 september 1988, Förenade kungariket/kommissionen 114/86, REG, EU:C:1988:449, punkterna 12–15).
- 97 När det gäller talan om ogiltigförklaring som väckts av enskilda har det också ansetts att inte varje skrivelse genom vilken ett unionsorgan besvarar en begäran från den till vilken skrivelsen är riktad utgör en rättsakt som berör denne i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, och som därmed ger den som skrivelsen är riktad till rätt att väcka talan om ogiltigförklaring (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 januari 1993, Miethke/parlamentet, C-25/92, REG, EU:C:1993:32, punkt 10).

1 — Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen funnit det vara ändamålsenligt att publicera.

- 98 Enligt fast rättspraxis utgör däremot åtgärder som har sådana bindande rättsverkningar som kan påverka tredje mans intressen, genom att klart förändra dennes rättsliga ställning, sådana rättsakter som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF (dom av den 11 november 1981, IBM/kommissionen, 60/81, REG, EU:C:1981:264, punkt 9, se även dom av den 17 april 2008, Cestas/kommissionen, T-260/04, REG, EU:T:2008:115, punkt 67 och där angiven rättspraxis).
- 99 Vid prövningen av om talan om ogiltigförklaring kan väckas mot en rättsakt ska avseende också fästas vid innehållet i den aktuella akten, medan den form i vilken akten har antagits i princip saknar betydelse i detta avseende (dom IBM/kommissionen, punkt 98 ovan, EU:C:1981:264, punkt 9, se även dom Cestas/kommissionen, punkt 98 ovan, EU:T:2008:115, punkt 68 och där angiven rättspraxis).
- 100 Det är endast en sådan rättsakt genom vilken ett unionsorgan entydigt och slutligt gör ett ställningstagande, i en form som gör det möjligt att fastställa dess karaktär, som utgör ett beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring, dock under förutsättning att beslutet inte utgör en bekräftelse av en tidigare rättsakt (se, för ett likande resonemang, dom av den 26 maj 1982, Tyskland och Bundesanstalt für Arbeit/kommissionen 44/81, REG, EU:C:1982:197, punkt 12).
- 101 För det fall den rättsakt mot vilken talan väcks är en rent bekräftande rättsakt kan talan prövas i sak endast om talan har väckts mot den bekräftade rättsakten inom föreskriven tid (se dom av den 14 juli 1995, CB/kommissionen, T-275/94, REG, EU:T:1995:141, punkt 27, och dom av den 10 juli 1997, AssiDomän Kraft Products m.fl./kommissionen, T-227/95, REG, EU:T:1997:108, punkt 29 och där angiven rättspraxis). Talan mot ett bekräftande beslut ska endast avvisas om det bekräftade beslutet vunnit laga kraft gentemot sökanden, på grund av att talan inte väckts inom tidsfristen. För det fall det bekräftade beslutet inte vunnit laga kraft, kan den berörda personen väcka talan mot antingen det bekräftade beslutet, det bekräftande beslutet eller mot båda dessa beslut (dom av den 11 maj 1989, Maurissen och Union syndicale/revisionsrätten, 193/87 och 194/87, EU:C:1989:185, punkt 26, och dom av den 18 december 2007, Weißenfels/parlamentet C-135/06 P, REG, EU:C:2007:812, punkt 54).
- 102 Om en sökande däremot låter klagotiden gå till ända för ett beslut som otvetydigt har rättsliga följder som påverkar dennes intressen och som obligatoriskt omfattar denne, kan vederbörande inte återställa denna frist genom att begära att institutionen ska ompröva sitt beslut och därefter föra talan mot ett avslag som bekräftar det tidigare beslutet (dom av den 15 mars 1995, COBRECAF m.fl./kommissionen, T-514/93, REG, EU:T:1995:49, punkt 44 och där angiven rättspraxis).
- 103 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva huruvida det kan göras en prövning i sak av sökandenas yrkande om ogiltigförklaring av skrivelsen av den 14 februari 2011, i vilken generaldirektören avslag på ansökan, inlämnad av sökandena efter antagandet av det ursprungliga beslutet, om att det skulle göras en ny bedömning av deras betalningsförmåga (se punkterna 60 och 61 ovan).
- 104 Kommissionen har anfört att den inte är skyldig att ta ställning till en ansökan om en ny bedömning av ett företags betalningsförmåga som lämnats efter antagandet av ett beslut genom vilket böter ålagts företaget. Detta argument är utan verkan i förevarande fall. Det är nämligen ostridigt att kommissionens tjänstemän besvarade sökandenas nya ansökan, efter att ha granskat nya dokument som sökandena hade förebringat till stöd för denna ansökan och ställt ett flertal frågor rörande bland annat dessa dokument.
- 105 Generaldirektörens beslut att, efter denna granskning, inte bevilja sökandenas ansökan om nedsättning av böterna var dessutom grundat på skäl som gick emot de skäl som hade angetts i det ursprungliga beslutet. I det ursprungliga beslutet fann nämligen kommissionen att sökandenas situation var så pass kritisk att de sannolikt skulle komma att upplösas, oavsett vilket bötesbelopp som ålades dem. I skrivelsen av den 14 februari 2011 däremot bedömde generaldirektören att det – mot bakgrund av

uppgifterna om WDI:s uppskattade kassaflöden som sökandena hade inkommit med efter det ursprungliga beslutet – kunde konstateras att sökandena inte hade lyckats visa att detta företag ensamt inte var i stånd att skaffa fram de finansiella medel som krävdes för att betala hela bötesbeloppet.

- 106 Det bötesbelopp som generaldirektören utgick från i sin bedömning av sökandenas betalningsförmåga var dessutom det belopp som dessa hade ålagts att betala till följd av det första ändringsbeslutet. Detta belopp skilde sig emellertid från det belopp utifrån vilket den första bedömningen av denna betalningsförmåga gjordes i det ursprungliga beslutet.
- 107 Av det ovanstående framgår att generaldirektören, i skrivelsen av den 14 februari 2011, bedömde sökandenas betalningsförmåga med beaktande av andra faktiska och rättsliga omständigheter än de som hade undersökts i det ursprungliga beslutet, och att generaldirektörens skäl för att neka nedsättning av det bötesbelopp som hade ålagts sökandena skilde sig från de skäl som låg till grund för avslaget på sökandenas första ansökan om nedsättning i det ursprungliga beslutet. I motsats till vad kommissionen har påstått kan skrivelsen av den 14 februari 2011 således inte anses utgöra enbart en bekräftelse av det ursprungliga beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 februari 2001, *Inpesca/kommissionen*, T-186/98, REG, EU:T:2001:42, punkterna 44–51, och dom av den 22 maj 2012, *Sviluppo Globale/kommissionen*, T-6/10, EU:T:2012:245, punkterna 22–24).
- 108 Under alla omständigheter framställde sökandena sitt yrkande om ogiltigförklaring av skrivelsen av den 14 februari 2011 inom den tidsfrist för väckande av talan som föreskrivs i artikel 263 sjätte stycket FEUF, och detta gjordes inom ramen för förevarande talan vilken även avser ogiltigförklaring av det angripna beslutet. Vid tidpunkten för sökandenas ansökan om utvidgning av föremålet för denna talan till att även avse skrivelsen av den 14 februari 2011 hade det ursprungliga beslutet följaktligen inte vunnit laga kraft. Det följer av den rättspraxis som angetts i punkt 101 ovan att tribunalen under dessa omständigheter, även under antagandet att skrivelsen av den 14 februari 2011 endast hade bekräftat det ursprungliga beslutet, inte kan avvisa ett sådant yrkande.
- 109 Slutligen påpekas att unionsdomstolens utövande av sin obegränsade behörighet inte hindrar, utan förutsätter, en prövning av kommissionens bedömning av de faktiska och rättsliga omständigheterna, under förutsättning att detta, i enlighet med den kontradiktoriska principen, har anförts av sökandena – med undantag för om det rör sig om grunder som omfattas av tvingande rätt och som unionsdomstolen är skyldig att pröva *ex officio* (se dom av den 10 juli 2014, *Telefónica och Telefónica de España/kommissionen*, C-295/12 P, REU, EU:C:2014:2062, punkterna 51–57 och där angiven rättspraxis). Såsom kommissionen anfört ska en domstol med obegränsad behörighet, när den bedömer att det är motiverat att utöva sin behörighet att ändra beslut, i princip utgå från den rättsliga och faktiska situation som föreligger den dag då den meddelar dom (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 6 mars 1974, *Istituto Chemioterapico Italiano och Commercial Solvents/kommissionen*, 6/73 och 7/73, REG, EU:C:1974:18, punkterna 51 och 52, dom av den 14 juli 1995, *CB/Commission*, T-275/94, REG, EU:T:1995:141, punkt 61, och dom av den 5 oktober 2011, *Romana Tabacchi/kommissionen*, T-11/06, REU, EU:T:2011:560, punkterna 282–285). Denna skyldighet innebär emellertid inte att de företag mot vilka kommissionen vidtagit sanktionsåtgärder på grund av överträdelse av artikel 101 FEUF inte längre har något intresse av att domstolskontrollen även omfattar frågan huruvida kommissionens bedömning av de faktiska och rättsliga omständigheterna var välgrundad mot bakgrund av det faktiska och rättsliga läget som rådde den dag då kommissionen gjorde denna bedömning. Den möjligheten att tribunalen beslutar att utöva sin obegränsade behörighet med avseende på bedömningen av sökandenas betalningsförmåga medför således inte, i motsats till vad kommissionen har hävdad, att det saknas anledning att pröva de bedömningar som gjordes i skrivelsen av den 14 februari 2011.
- 110 Den invändning om rättegångshinder som kommissionen framställt med avseende på yrkandet om ogiltigförklaring av skrivelsen av den 14 februari 2011 kan följaktligen inte godtas.

[utelämnas]

A – Den första och den andra grunden, avseende kommissionens felaktiga bedömning att sökandena deltog utan avbrott i en enda fortlöpande överträdelse från och med den 1 januari 1984

- 121 Inom ramen för den första grundens första del har sökandena gjort gällande att kommissionen, dels på grund av avbrottet på nästan ett och ett halvt år mellan Zurich-klubbens avslutande och Europaklubbens början, dels på grund av skillnaderna vad gäller organisation och funktion mellan dessa två uppgörelser, inte borde ha bedömt att dessa två skilda överträdelser utgjorde en enda fortlöpande överträdelse. Av detta följer att de överträdelser som begicks före Europa-klubbens början, den 12 maj 1997, är preskriberade enligt artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003.
- 122 Såvitt gäller den första grundens andra del har sökandena gjort gällande att kommissionen inte tog någon hänsyn till att WDI, såsom framgår av de häften med anteckningar som fördes av Emesa, på ett sätt som var uppenbart för alla övriga företag som närvarade vid mötet den 9 januari 1996 tog avstånd från de avtal som genomförts inom ramen för Zurich-klubben. Även av denna anledning anser sökanden att alla överträdelser som WDI gjorde sig skyldigt till före den 12 maj 1997 är preskriberade enligt artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003.
- 123 Genom sin andra grund, som återopats i andra hand, har sökandena gjort gällande att den överträdelse som lagts dem till last åtminstone borde ha bedömts som en upprepad överträdelse och att kommissionen, när den fastställde varaktigheten av överträdelserna för beräkningen av böterna, skulle ha beaktat att kartellverksamheten avbröts under övergångsperioden.
- 124 Tribunalen ska således först pröva huruvida kommissionen gjorde en riktig bedömning när den konstaterade att WDI hade deltagit i en enda fortlöpande överträdelse.

1. Huruvida det rörde sig om en enda fortlöpande överträdelse

a) Kartellens komponenter och beskrivningen i det angripna beslutet av den enda överträdelserna

- 125 Kommissionen har i svarsinlagan och i dupliken gjort gällande att överträdelserna i fråga var "fortlöpanne eller upprepad". Det ska emellertid inledningsvis påpekas att nämnda överträdelse i det angripna beslutet enbart beskrivs som "en enda och fortlöpande" (skäl 609 i det angripna beslutet), och inte som upprepad. Sålunda ålades sökandena sanktioner för en överträdelse som hade begåtts, utan avbrott, av Klöckner Draht, numera WDI, från den 1 januari 1984 och av WDV och Pampus från och med de datum då dessa bolag förvärvade kontrollen över WDI (se punkterna 54–57 ovan).
- 126 Den kartell som kommissionen kritiserade sökandena för att ha deltagit i beskrivs i skäl 122 i det angripna beslutet som "en paneuropeisk uppgörelse bestående i en så kallad Zürich-fas och en så kallad Europa-fas och/eller i uppgörelser på nationell eller regional nivå beroende på vad som ansetts lämpligt".
- 127 Skälen 123–135 i det angripna beslutet innehåller en kortfattad presentation av de olika avtalen och samordnade förfarandena, vilka därefter beskrivits i detalj och prövats mot bakgrund av artikel 101.1 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet. Såsom anges i punkterna 40–53 ovan, bestod, enligt kommissionen, kartellen av i synnerhet sju väsentliga komponenter i följande kronologiska ordning.
- 128 För det första: Zürich-klubben, eller den första delen av det paneuropeiska avtalet. Detta avtal varade från den 1 januari 1984 till den 9 januari 1996 och rörde fastställande av kvoter per land (Tyskland, Österrike, Benelux, Frankrike, Italien och Spanien), uppdelning av kunder, priser och utbyte av känsliga

- affärsuppgifter. Medlemmarna utgjordes till en början av Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK och Redaelli. Det sistnämnda bolaget företrädde dessutom flera andra italienska företag åtminstone från och med 1993. Till dessa företag anslöt sig därefter Emesa år 1992 och Tycsa år 1993.
- 129 För det andra: Italien-klubben, en nationell uppgörelse som varade från den 5 december 1995 till den 19 september 2002. Detta avtal rörde fastställande av kvoter för Italien och export från detta land till övriga delar av Europa. Klubbens medlemmar utgjordes av de italienska företagen Redaelli, ITC, CB och Itas. Sedermera anslöt sig även Tréfileurope och Tréfileurope Italia (den 3 april 1995), SLM (den 10 februari 1997), Trame (den 4 mars 1997), Tycsa (den 17 december 1996), DWK (den 24 februari 1997) och Austria Draht (den 15 april 1997) till klubben.
- 130 För det tredje: sydavtalet, en regional uppgörelse som de italienska företagen Redaelli, ITC, CB och Itas förhandlade fram och ingick år 1996 med Tycsa och Tréfileurope i syfte att fastställa varje deltagares penetrationsgrad i södra Europa (Belgien, Spanien, Frankrike, Italien och Luxemburg) med ett åtagande om att gemensamt förhandla om kvoter med de övriga tillverkarna i norra Europa.
- 131 För det fjärde: Europa-klubben, eller den andra fasen i det paneuropeiska avtalet. Detta avtal ingicks i maj 1997 av Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK, Tycsa och Emesa. Mötena i Europa-klubben, i vilka andra europeiska tillverkare ibland kunde delta (se punkt 48 ovan), löpte ut i september 2002. Avtalet syftade till att övervinna krisen i Zürich-klubben, att fördela nya kvoter (beräknade utifrån perioden fjärde kvartalet år 1995–första kvartalet 1997), fördela kunder och fastställa priser. De permanenta medlemmarna enades om regler för samordningen, inklusive utnämning av samordnare med ansvar för genomförandet av överenskommelserna i flera länder och samordningen med andra intresserade företag verksamma i de berörda länderna eller med avseende på samma kunder. Företrädarna för dessa företag träffades regelbundet på olika nivåer i syfte att övervaka genomförandet av uppgörelserna. Dessa företrädare utbytte känsliga affärsuppgifter. Vid avvikelse från det överenskomna agerandet tillämpades ett kompensationsystem.
- 132 För det femte: Inom ramen för de paneuropeiska delarna av kartellen hade de sex permanenta medlemmarna, ibland tillsammans med de italienska tillverkarna och Fundia, även bilaterala eller multilaterala kontakter och medverkade till att fastställa priser och tilldela kunder ad hoc-mässigt när intresse förelåg. Till exempel samordnade Tréfileurope, Nedri, WDI, Tycsa, Emesa, CB och Fundia gemensamt priser och volymer för kunden Addtek. Dessa projekt rörde huvudsakligen Finland, Sverige och Norge, men även Nederländerna, Tyskland, de baltiska länderna samt Central- och Östeuropa. Samordningen med avseende på Addtek påbörjades redan under Zürich-klubbens fas av den paneuropeiska uppgörelsen och fortsatte åtminstone fram till slutet av år 2001.
- 133 För det sjätte: Under perioden från, åtminstone, september 2000–september 2002 träffades de sex permanenta medlemmarna och ITC, CB, Redaelli, Itas och SLM regelbundet för att integrera de italienska företagen i Europa-klubben såsom permanenta medlemmar. De italienska företagen ville få till en ökning av den italienska kvoten i Europa, medan Europa-klubben inte ville ha någon förändring. För det ändamålet hölls möten i Italien-klubben i syfte att komma fram till en ståndpunkt som de italienska företagen kunde enas kring, och möten i Europa-klubben för att ta ställning till de italienska företagens anspråk, samt möten mellan deltagare i Europa-klubben och italienska företrädare i syfte att nå ett närmande mellan dessa två uppgörelser. Vid dessa förhandlingar utbytte de inblandade företagen känsliga affärsuppgifter. Med hänsyn till behovet av att omfördela de europeiska kvoterna i syfte att inkludera de italienska tillverkarna kom dessa företag överens om att använda en ny referensperiod (30 juni 2000–30 juni 2001). Företagen enades även om den totala exportvolymen för de italienska företagen till övriga Europa. Samtidigt diskuterade de priser, då medlemmarna i Europa-klubben ville införa den mekanism för fastställande av priser som användes av de italienska tillverkarna i Italien-klubben på europeisk nivå.

- 134 För det sjunde: Kommissionen har även hänvisat till att det fanns en Spanien-klubb – en uppgörelse som löpte parallellt med de övriga delarna av kartellen och som avsåg de spanska och portugisiska marknaderna (se punkt 52 ovan).
- 135 I skälen 610–612 i det angripna beslutet angav kommissionen skälen till att den ansåg att samtliga dessa delar av överträdelsen utgjorde en sammanhängande enhet av åtgärder vars enda syfte var att begränsa konkurrensen på SSA-marknaden på europeisk och nationell nivå. Kommissionen bedömde att samtliga de konkurrensbegränsande uppgörelser som hade identifierats bidrog till ett enda konkurrensbegränsande handelsmål, nämligen att snedvrیدا eller upphäva de normala konkurrensvillkoren på SSA-marknaden och nå en global jämvikt genom gemensamma mekanismer på de olika nivåer där överträdelsen begicks, det vill säga fastställande av priser, fördelning av kvoter och kunder och utbyte av känsliga affärssuppgifter.
- 136 I skäl 613 angav kommissionen närmare varför den ansåg att Zürich-klubbens och Europa-klubbens faser utgjorde en enda överträdelse, trots övergångsperioden. Kommissionen påpekade särskilt att möten som syftade till att begränsa den fria konkurrensen och återinrätta en varaktig paneuropeisk uppgörelse hölls direkt efter det att Zürich-klubben hade avslutats. Kommissionen påpekade även att de avtal som slöts inom ramen för Zürich-klubben fortsatte att ha verkningar under övergångsperioden och att de regionala uppgörelserna – vilka medverkade till samma unika mål som det som eftersträvades med var och en av kartellens komponenter – löpte vidare under denna period.
- 137 I skälen 614 och 615 angav kommissionen att sättet på vilket mekanismerna i kartellens olika delar praktiskt fungerade säkerställde samordningen mellan de paneuropeiska uppgörelserna och de olika nationella avtalen. Enligt kommissionen utgjorde det kvotssystem som inrättats i Italien-klubben inspiration vid inrättandet av Zürich-klubbens kvotssystem. Vidare ombesörjdes samordningen mellan Europa-klubben och de italienska tillverkarna av Tréfileurope och samordningen mellan Europa-klubben och Spanien-klubben av Tycsa och Emesa, som deltog i båda klubbarna.
- 138 Sammanfattningsvis, enligt skälen 616–621, var samtliga deltagare i de konkurrensbegränsande uppgörelserna delaktiga i olika grad i en gemensam konkurrensbegränsande plan som – såväl vad gäller dess mål som dess utmärkande drag – genomfördes utan avbrott från år 1984 till slutet av år 2002.
- 139 I skäl 622 i det angripna beslutet angav kommissionen att även om inte alla deltagare i kartellen hade deltagit i samtliga delar av överträdelsen, hade de alla dragit fördelar av de uppgifter som utbyttes mellan deltagarna och de visste alla att deras eget deltagande ingick i en samlad plan.
- 140 Sökandena har motsatt sig bedömningen att Zürich-klubben och Europa-klubben – i vilka de inte nekar till att ha deltagit – utgör två delar av en enda överträdelse.

b) Begreppet en enda överträdelse

- 141 Enligt fast rättspraxis kan en överträdelse av artikel 101.1 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet följa inte bara genom ett enstaka handlande utan även genom en serie handlanden eller genom ett fortlöpande beteende. Detta gäller också då ett eller flera led i denna serie handlanden eller i detta fortlöpande beteende även i sig och helt isolerat kan utgöra en överträdelse av nämnda bestämmelse. När de olika handlandena ingår i en samlad plan på grund av deras identiska syfte som snedvrider konkurrensen inom den gemensamma marknaden, får kommissionen således tillskriva företag ansvar för dessa handlanden utifrån deltagandet i överträdelsen bedömd i dess helhet (dom av den 8 juli 1999, kommissionen/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, REG, EU:C:1999:356, punkt 81, dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, REG, EU:C:2004:6, punkt 258, och dom av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, REU, EU:C:2012:778, punkt 41).

- 142 Ett företag som har deltagit i en enda sådan, komplex överträdelse av konkurrensreglerna genom egna beteenden, vilka utgör avtal eller samordnade förfaranden med ett konkurrensbegränsande syfte i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF, och som var avsedda att bidra till förverkligandet av överträdelsen i dess helhet, kan således även, under den tid som företaget deltog i överträdelsen, vara ansvarigt för andra företags beteenden inom ramen för samma överträdelse. Så är fallet när det är styrkt att det aktuella företaget avsåg att genom sitt eget beteende bidra till att uppnå de gemensamma mål som deltagarna eftersträvade, och att det hade kännedom om de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte eller att företaget rimligen kunde förutse dem och att det var berett att godta den risk som detta innebar (dom kommissionen/Anic Partecipazioni, ovan punkt 141, EU:C:1999:356, punkterna 83, 87 och 203, dom Aalborg Portland m.fl./kommissionen, ovan punkt 141, EU:C:2004:6, punkt 83, och dom kommissionen/Verhuizingen Coppins, ovan punkt 141, EU:C:2012:778, punkt 42).
- 143 Ett företag kan således ha deltagit direkt i samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda, fortlöpande överträdelse, och kommissionen har då rätt att hålla företaget ansvarigt för samtliga dessa beteenden och följaktligen för överträdelsen i dess helhet. Ett företag kan också ha deltagit direkt endast i en del av de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda, fortlöpande överträdelse, men haft kännedom om samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra deltagare i samma syfte eller rimligen kunnat förutse dem och varit berett att godta den risk som detta innebar. Även i ett sådant fall har kommissionen rätt att hålla företaget ansvarigt för samtliga dessa beteenden och följaktligen för överträdelsen i dess helhet (dom kommissionen/Verhuizingen Coppins, ovan punkt 141, EU:C:2012:778, punkt 43).
- 144 Om däremot ett företag har deltagit direkt i ett eller flera av de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda fortlöpande överträdelse, men det inte har styrkts att företaget avsåg att genom sitt eget beteende bidra till att uppnå de gemensamma mål som de andra deltagarna eftersträvade och att det hade kännedom om de olagliga beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte eller att företaget rimligen kunde förutse dem och att det var berett att godta den risk som detta innebar, har kommissionen endast rätt att hålla företaget ansvarigt för de beteenden som det direkt deltagit i och de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra kartelldeltagare i samma syfte som det aktuella företaget eftersträvade och som det styrkts att företaget kände till eller rimligen kunnat förutse och varit berett att godta risken med (dom kommissionen/Verhuizingen Coppins, ovan punkt 141, EU:C:2012:778, punkt 44).
- 145 Detta innebär emellertid inte att detta företag undgår sitt ansvar för de beteenden som det visats att det har deltagit i eller som det faktiskt kan hållas ansvarigt för. Det är emellertid endast möjligt att på detta sätt dela upp ett kommissionsbeslut i vilket en kartell kvalificeras som en enda, fortlöpande överträdelse, om, för det första, nämnda företag under det administrativa förfarandet getts möjlighet att inse att det även lades vart och ett av de beteenden som utgjorde denna överträdelse till last, och således kunde försvara sig mot dessa påståenden, och, för det andra, om det aktuella beslutet är tillräckligt tydligt i detta hänseende (dom kommissionen/Verhuizingen Coppins, ovan punkt 141, EU:C:2012:778, punkterna 45 och 46).
- 146 Flera kriterier har identifierats som relevanta vid bedömningen av huruvida en enda överträdelse ska anses föreligga, nämligen de aktuella förfarandenas gemensamma syften, huruvida de berörda varorna eller tjänsterna är identiska, huruvida det är samma företag som har deltagit och huruvida sättet för genomförande är identiskt. Omständigheter såsom att samma fysiska personer har varit inblandade å företagens vägnar och att de aktuella förfarandena har tillämpats inom samma geografiska område kan också anses vara relevanta vid denna bedömning (se dom av den 17 maj 2013, Trelleborg Industrie och Trelleborg/kommissionen, T-147/09 och T-148/09, REU, EU:T:2013:259, punkt 60 och där angiven rättspraxis).

147 Slutligen ska den omständigheten att ett företag inte har deltagit i samtliga led i en konkurrensbegränsande samverkan eller att det har spelat en mindre roll vad avser de aspekter där det deltagit i överträdelsen beaktas vid bedömningen av hur allvarlig överträdelsen var, och i förekommande fall när böterna fastställs (dom kommissionen/Anic Partecipazioni, punkt 141 ovan, EU:C:1999:356, punkt 90, och dom Aalborg Portland m.fl./kommissionen, punkt 141 ovan, EU:C:2004:6, punkt 86).

c) Omständigheter som anförts mot sökandena

148 I skälen 796–799 angav kommissionen att sökandena var ansvariga för följande: För det första, Klöckner Drahts och därefter WDI:s deltagande i Zürich-klubben från den 1 januari 1984 till den 9 januari 1996 (se punkt 128 ovan). För det andra, WDI:s deltagande i de möten som hölls under övergångsperioden (från den 9 januari 1996 till den 12 maj 1997). För det tredje, WDI:s deltagande i Europa-klubben från den 12 maj 1997 till den 19 september 2002 (se punkt 131 ovan), särskilt i egenskap av samordnare för Tyskland. För det fjärde, samordningen såvitt avsåg kunden Addtek från 1984 till 2002.

149 Med avseende på de kriterier som slagits fast i rättspraxis och som anges i punkterna 141–147 ovan har sökandena inte bestritt vare sig att de deltog i Zürich-klubben och Europa-klubben eller att de kände till de olika delarna av överträdelsen. Sökandena anser däremot inte att de olika delarna av överträdelsen ingick i en samlad plan och de hävdar att WDI avbröt sitt konkurrensbegränsande agerande under övergångsperioden.

Förekomsten av en samlad plan

150 Sökandena anser att kommissionen, för att visa att det förelåg en samlad plan, inte kunde nöja sig med att konstatera att de olika delarna i överträdelsen avsåg samma ekonomiska sektor utan att styrka att de berörda delarna kompletterade varandra, till exempel genom att visa att det fanns ett ramavtal. Kommissionen kan i detta avseende inte grunda sig på den omständigheten att samma deltagare deltog i olika delar. Det var fel av kommissionen att inte dra någon som helst slutsats av det faktum att de beslut som fattades i Zürich-klubben angående kvoter geografiskt sett omfattade de nationella marknaderna medan sådana beslut i Europa-klubben geografiskt sett omfattade hela den europeiska marknaden. Vidare skilde sig formerna för samordningen åt, då det var försäljningscheferna som deltog i Europa-klubbens möten medan endast högre chefer närvarade vid mötena i Zürich-klubben. Dessutom fanns det inom Europa-klubben nationella samordnare, medan man inom Zürich-klubben använde sig av en enda central rapporteringsbyrå.

151 Emellertid medför inte något av dessa argument att den bevisning som kommissionen anförde i det angripna beslutet kan ifrågasättas.

152 Såsom kommissionen påpekat utgjordes nämligen den kartellverksamhet som beivrades i det angripna beslutet av flera avtal som tidsmässigt följde på varandra på såväl lokal (nationell eller regional) nivå som europeisk nivå och vilka gemensamt syftade till att säkerställa en icke-konkurrensmässig jämvikt på den europeiska SSA-marknaden, karaktäriserad av en strukturell överkapacitet.

153 Det är vidare ostridigt att de medel som användes för att nå detta mål – det vill säga fastställande av priser, fördelning av kvoter och kunder och utbyte av känsliga affärsuppgifter – var desamma i samtliga delar av kartellen. De största aktörerna i Zürich-klubben och i Europa-klubben, däribland sökandena, utgjordes av samma företag. Kommissionen har oemotsagd gjort gällande att det i de flesta fall var samma fysiska personer som företrädde dessa företag i Zürich-klubben som därefter företrädde dem i Europa-klubben.

- 154 Dessutom har det i samtliga fall skapats mekanismer för samordning mellan Zürich-klubben och därefter Europa-klubben å ena sidan och de nationella och regionala uppgörelserna (sydavtalet, samt avtalen avseende Italien-klubben och i Spanien-klubben) å andra sidan, även om dessa mekanismer inte var helt och hållet identiska. Dels deltog nämligen de italienska tillverkarna direkt i Zürich-klubben, medan samordningen mellan Europa-klubben och Italien-klubben ombesörjdes av Tréfileurope. Dels kunde samordningen mellan Spanien-klubben och Europa-klubben genomföras genom att Emesa och Tycsa integrerades i den sistnämnda klubben.
- 155 Av dessa i det angripna beslutet anförda omständigheterna, vilka inte har bestritts av sökandena, drar tribunalen slutsatsen att det förelåg en enda överträdelse bestående av flera delar i den mening som avses i den rättspraxis som anges i punkt 146 ovan.
- 156 När det gäller de skillnader mellan Zürich-klubben och Europa-klubben som sökandena stöder sig på, och som kommissionen för övrigt pekade på i det angripna beslutet, konstaterar tribunalen att dessa skillnader långt ifrån innebär att konstaterandet att det var fråga om en enda överträdelse inte är giltigt. Dessa skillnader visar istället att man ville skapa mer effektiva metoder för att uppnå samma mål som det som samtliga deltagare i kartellens olika uppgörelser eftersträvade, det vill säga begränsa konkurrensen på en marknad med strukturell överkapacitet, särskilt genom avtal om priser, tillverkningskvoter och fördelning av de viktigaste kunderna.
- 157 Detta konstaterande förklarar den enligt sökandena tydliga motsättningen mellan skälen 186 och 629 i det angripna beslutet. Även om det kan fastställas att det var ett och samma allmänna mål som eftersträvades av kartellen i sina på varandra följande delar, kännetecknades vart och ett av avtalen – vilka tillsammans utgjorde den enda överträdelsen – av sin geografiska räckvidd, mer eller mindre snäv, liksom av sina metoder för att säkerställa fullföljandet av åtagandena, vilka i sin tur förblev desamma och avsåg priser, leveranskvoter, fördelning av kunder och utbyte av känsliga affärsuppgifter.
- 158 Följaktligen utgör skillnaderna i funktionssätt mellan de två på varandra följande faserna av de paneuropeiska uppgörelserna inte något hinder för att anse att det förelåg en samlad plan, som kännetecknades av ett och samma konkurrensbegränsande syfte, i vilken först Zürich-klubben och sedan Europa-klubben ingick (se, för ett liknande resonemang, dom Aalborg Portland m.fl./kommissionen, punkt 141 ovan, EU:C:2004:6, punkt 258, dom av den 21 september 2006, Nederländse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/kommissionen, C-105/04 P, REG, EU:C:2006:592, punkt 110, och dom Trelleborg Industrie och Trelleborg/kommissionen, punkt 146 ovan, EU:T:2013:259, punkt 60 och där angiven rättspraxis).

Sökandenas påståenden avseende avbrottet i kartellverksamheten och hur det påverkar kvalificeringen av överträdelsen och frågan om preskription

- 159 Sökandena har i sina skrivelser gjort gällande att till följd av kraftiga meningsskiljaktigheter inom Zürich-klubben från år 1995, upphörde denna klubb att fungera innan Europa-klubben påbörjades. Det var således ett avbrott i kartellens funktion under en period på ett år och fyra månader, vilket enligt sökandena utgör hinder för att Zürich-klubben och Europa-klubben kan anses utgöra skilda delar av en enda överträdelse.
- 160 Utan att det är nödvändigt att beakta den omständigheten att sökandena i sitt svar på meddelandet om invändningar och vid förhandlingen har vidgått att de regionala uppgörelserna inte avbröts under övergångsperioden kan det konstateras att det av de skäl som angetts ovan i punkterna 152–158 är möjligt att fastställa att det förelåg en samlad plan i den mening som avses i den rättspraxis som angetts i punkterna 141–147 ovan, i vilken plan dessa två klubbar i tur och ordning ingick. Så är fallet på grund av det gemensamma mål som eftersträvades och de metoder som inrättades genom vart och

ett av de konkurrensbegränsande avtalen som kommissionen identifierade och av desto större anledning, när det gäller Zürich-klubben och Europa-klubben, på grund av att de viktigaste tillverkarna i dessa klubbar var desamma.

- 161 Sökandena har inte bestritt att de deltog i Zürich-klubben till och med den 9 januari 1996, och de har medgett att de deltog i Europa-klubben från och med den 12 maj 1997. Även under antagandet att övergångsperioden utgjorde ett avbrott i kartellens funktion, eller endast en period under vilken sökandena upphörde med all konkurrensbegränsande samverkan, var det således riktigt att hålla sökandena ansvariga för en enda överträdelse med hänsyn till att de mål och metoder som angetts ovan förblev desamma. Eftersom övergångsperioden var kortare än de fem år som anges i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003, skulle den enda överträdelse som sökandena deltog i dessutom på sin höjd – om det medgavs att denna period utgjorde ett avbrott – kunna anses vara upprepad snarare än fortlöpande (se, för ett motsvarande synsätt, dom Trelleborg Industrie och Trelleborg/kommissionen, punkt 146 ovan, EU:T:2013:259, punkterna 70–95 och där angiven rättspraxis).
- 162 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den första grunden då det däri har gjorts gällande att preskription inträtt såvitt avser perioden före den 12 maj 1996. Huruvida övergångsperioden ska anses ha utgjort ett avbrott i överträdelsen saknar betydelse i detta avseende.
- 163 Om sökandenas argument att överträdelsen avbröts under övergångsperioden skulle visa sig vara välgrundat kan de emellertid göra gällande att de inte ska åläggas böter för den period då överträdelsen var avbruten (se, för ett liknande resonemang, Trelleborg Industrie och Trelleborg/kommissionen, punkt 146 ovan, EU:T:2013:259, punkt 88). Tribunalen ska därför även ta ställning till detta argument och härvid först pröva de påståenden som rör ett generellt avbrott i kartellverksamheten och därefter de som avser att sökandena upphörde med sitt deltagande i kartellen.

2. Prövning av sökandenas påståenden avseende ett generellt avbrott i kartellverksamheten

- 164 När kommissionen bedömde att det konkurrensbegränsande agerande som deltagarna i Zürich-klubben gjorde sig skyldiga till fortsatte under övergångsperioden grundade den sig, i skäl 613 i det angripna beslutet, på de argument som angetts i punkt 136 ovan. I bilaga 2 till det angripna beslutet angavs vidare att det hölls elva möten under vilka uppgifter utbyttes, prisöverenskommelser gjordes och kvoter fördelades. Sökandena fick möjlighet att ta del av den skriftliga bevisning till vilken kommissionen hänvisade i bilaga 2, först i kommissionens lokaler efter meddelandet om invändningar och senare på tribunalens kansli till följd av en begäran om åtgärder för bevisupptagning som ställdes till kommissionen före förhandlingen.
- 165 Det ska erinras om att sökandena vid förhandlingen angett att de inte bestrider att de regionala avtalen fortsatte att löpa under övergångsperioden, men att de har gjort gällande att det var ett avbrott i den paneuropeiska delen av kartellverksamheten från det att Zürich-klubben avslutades och fram till det att Europa-klubben startade.

a) Erinran om principer vad avser bevisbörda och bevisföring

- 166 Enligt fast rättspraxis rörande bevisbördans fördelning åligger det den part eller myndighet som gör gällande att konkurrensbestämmelserna åsidosatts att förebringa bevisning som styrker att omständigheter som utgör rekvisit för en överträdelse föreligger. Det åligger vidare det företag som åberopar en grund för försvar, då överträdelse kan konstateras, att visa att villkoren för att tillämpa denna grund för försvar är uppfyllda, varvid denna myndighet måste tillgripa andra bevismedel (dom av den 16 november 2006, Peróxidos Orgánicos/kommissionen, T-120/04, REG, EU:T:2006:350, punkt 50, se även, för ett motsvarande synsätt, dom av den 17 december 1998, Baustahlgewebe/kommissionen, C-185/95 P, REG, EU:C:1998:608, punkt 58, och dom av den

- 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, punkt 141 ovan, EU:C:2004:6, punkt 78). Överträdelsens varaktighet är ett av rekvisiten för begreppet överträdelse enligt artikel 101.1 FEUF, och bevisbördan för att styrka denna åvilar i första hand kommissionen (dom av den 7 juli 1994, Dunlop Slazenger/kommissionen, T-43/92, REG, EU:T:1994:79, punkt 79, och dom Peróxidos Orgánicos/kommissionen, se ovan, EU:T:2006:350, punkt 51)
- 167 Fördelningen av bevisbördan kan dock variera, eftersom de faktiska omständigheter som en part åberopar kan vara sådana att motparten tvingas lämna en förklaring eller en motivering, vid äventyr av att bevisbördan kan anses ha uppfyllts (se, för ett liknande resonemang, dom Aalborg Portland m.fl./kommissionen, punkt 141 ovan, EU:C:2004:6, punkt 79, och dom Peróxidos Orgánicos/kommissionen, punkt 166 ovan, EU:T:2006:350, punkt 53).
- 168 När det gäller den bevisning som kommissionen kan stödja sig på, är det principen om fri bevisprövning som gäller inom konkurrensrätten (dom av den 25 januari 2007 Dalmine/kommissionen, C-407/04 P, REG, EU:C:2007:53, punkt 63, och dom av den 8 juli 2004, JFE Engineering m.fl./kommissionen, T-67/00, T-68/00, T-71/00 och T-78/00, REG, EU:T:2004:221, punkt 273). Eftersom förbudet mot att delta i konkurrensbegränsande förfaranden och avtal liksom de sanktioner som kan åläggas den som bryter mot detta förbud är väl kända, är det vanligt att den verksamhet som sådana förfaranden och avtal medför bedrivs i hemlighet, att mötena äger rum i lönndom, oftast i tredjeländ, och att därtill hörande dokumentation begränsas till ett minimum. Även om kommissionen upptäcker handlingar som uttryckligen bekräftar att aktörer har haft otillåten kontakt med varandra, till exempel mötesprotokoll, är dessa handlingar vanligtvis fragmentariska och spridda, varför det ofta visar sig vara nödvändigt att rekonstruera vissa detaljer med hjälp av slutledning. I de flesta fall måste förekomsten av ett konkurrensbegränsande förfarande eller avtal härledas ur ett antal sammanträffanden och indicier som sammantagna, förutsatt att det saknas en annan hållbar förklaring, kan utgöra bevis för att en överträdelse av konkurrensreglerna har skett (dom Aalborg Portland m.fl./kommissionen, punkt 141 ovan, EU:C:2004:6, punkterna 55–57). Sådana indicier och sammanträffanden kan ge upplysningar inte endast om att det har förekommit konkurrensbegränsande beteenden eller avtal, utan också om hur länge fortlöpande konkurrensbegränsande beteenden har pågått och om hur länge ett avtal som har ingåtts i strid med konkurrensreglerna har varit tillämpligt (dom av den 21 september 2006, Technische Unie/kommissionen, C-113/04 P, REG, EU:C:2006:593, punkt 166).
- 169 Kommissionen måste lägga fram exakt och samstämmig bevisning till stöd för att den påstådda överträdelsen har ägt rum (se dom av den 6 juli 2000, Volkswagen/kommissionen, T-62/98, REG, EU:T:2000:180, punkterna 43 och 72 samt där angiven rättspraxis, och dom av den 25 oktober 2005, Groupe Danone/kommissionen, T-38/02, REG, EU:T:2005:367, punkt 217). Emellertid måste varje del av den bevisning som kommissionen har åberopat inte nödvändigtvis motsvara dessa kriterier med avseende på varje del av överträdelsen. Det räcker att en samlad bedömning av alla de indicier som institutionen har hänvisat till motsvarar detta krav (dom JFE Engineering m.fl./kommissionen, punkt 168 ovan, EU:T:2004:221, punkt 180, och dom Groupe Danone/kommissionen, se ovan, EU:T:2005:367, punkt 218, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 20 april 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl./kommissionen, kallad ”PVC II-domen”, T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, REG, EU:T:1999:80, punkterna 768–778). När det gäller en överträdelsens varaktighet fordras det enligt rättspraxis att kommissionen, när det saknas bevisning som gör det möjligt att direkt fastställa varaktigheten, åtminstone ska stödja sig på bevisning som hänför sig till omständigheter som ligger tillräckligt nära i tiden för att det rimligen ska kunna antas att överträdelsen har fortgått utan avbrott mellan två exakta tidpunkter (dom Technische Unie/kommissionen, punkt 168 ovan, EU:C:2006:593, punkt 169, dom Dunlop Slazenger/kommissionen, punkt 166 ovan, EU:T:1994:79, punkt 79, och dom Peróxidos Orgánicos/kommissionen, punkt 166 ovan, EU:T:2006:350, punkt 51).

- 170 När det gäller värdet av olika bevis ska det understrykas att det enda relevanta kriteriet för att värdera den fritt förebringade bevisningen utgörs av dess trovärdighet (dom Dalmine/kommissionen, punkt 168 ovan, EU:C:2007:53, punkt 63, se även dom av den 8 juli 2004, Mannesmannröhren-Werke/kommissionen, T-44/00, REG, EU:T:2004:218, punkt 84 och där angiven rättspraxis, och dom JFE Engineering m.fl./kommissionen, punkt 168 ovan, EU:T:2004:221, punkt 273). Enligt de allmänna reglerna för bevisning beror en handlings trovärdighet och därmed dess bevisvärde på dess ursprung, omständigheterna kring dess tillkomst, dess avsedda mottagare och dess innehåll (dom av den 15 mars 2000, Cimenteries CBR m.fl./kommissionen, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, REG, EU:T:2000:77, punkt 1053, och förslag till avgörande av domaren Vesterdorf, tillförordnad generaladvokat i målet Rhône Poulenc/kommissionen, T-1/89, EU:T:1991:38). Härvid bör det bland annat tillmätas stor vikt om en handling har upprättats i omedelbar anslutning till de faktiska omständigheterna (dom av den 11 mars 1999 Ensidesa/kommissionen, T-157/94, REG, EU:T:1999:54, punkt 312) eller av en person som direkt har bevittnat dessa omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom JFE Engineering m.fl./kommissionen, punkt 168 ovan, EU:T:2004:221, punkt 207). Handlingar som visar att kontakter har ägt rum mellan flera företag och att dessa verkligen eftersträvade att i förväg undanröja osäkerheten om konkurrenternas framtida beteenden räcker för att styrka att ett samordnat förfarande har förelegat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 1975, Suiker Unie m.fl./kommissionen, 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 och 114/73, REG, EU:C:1975:174, punkterna 175 och 179). Vidare ska uttalanden som går emot den som har avgett dem i regel anses utgöra särskilt trovärdig bevisning (se, för ett liknande resonemang, dom JFE Engineering m.fl./kommissionen, punkt 168 ovan, EU:T:2004:221, punkterna 207, 211 och 212).
- 171 Vidare följer det av fast rättspraxis att det räcker att ett företag lämnar uppgifter till sina konkurrenter i avsikt att förbereda ett konkurrensbegränsande avtal för att det ska anses styrkt att det förelegat ett samordnat förfarande i den mening som avses i artikel 101 FEUF (se dom av den 5 december 2013, Solvay/kommissionen, C-455/11 P, EU:C:2013:796, punkt 40, dom av den 6 april 1995, Trefilunion/kommissionen, T-148/89, REG, EU:T:1995:68, punkt 82 och dom av den 8 juli 2008, BPB/kommissionen, T-53/03, REG, EU:T:2008:254, punkt 178).
- 172 Till sist ska det erinras om att när talan väckts mot ett beslut i vilket kommissionen konstaterat att konkurrensbestämmelserna överträtts och påför dem till vilka beslutet riktas böter, åligger det den domstol vid vilken talan väckts att bedöma om den bevisning som kommissionen åberopat i beslutet är tillräcklig för att fastställa att den påtalade överträdelsen föreligger (dom JFE Engineering m.fl./kommissionen, punkt 168 ovan, EU:T:2004:221, punkterna 174 och 175, se även, för ett liknande resonemang, PVC II-domen, punkt 169 ovan, EU:T:1999:80, punkt 891). Om rätten anser att det föreligger tvivel ska företrädare ges åt den lösning som gynnar det företag till vilket beslutet om fastställelse av överträdelsen riktats. Rätten kan således inte fastställa att kommissionen styrkt att den ifrågavarande överträdelsen förelegat om denna fråga enligt rätten fortfarande är föremål för tvivel (dom JFE Engineering m.fl./kommissionen, punkt 168 ovan, EU:T:2004:221, punkt 177, och dom Groupe Danone/kommissionen, punkt 169 ovan, EU:T:2005:367, punkt 215). I den sistnämnda situationen är det nödvändigt att beakta principen om presumtionen för den anklagades oskuld, som bland annat följer av artikel 6.2 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen). Denna princip ingår bland de grundläggande rättigheterna som enligt domstolens praxis skyddas genom unionens rättsordning, vilket dessutom har bekräftats genom artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Med hänsyn till de ifrågavarande överträdelsernas art och till arten av och strängheten i de därtill knutna sanktionsåtgärderna ska principen om oskuldspresumtion tillämpas i bland annat förfaranden rörande överträdelser av konkurrensregler som kan leda till ålägganden av böter eller viten (dom av den 8 juli 1999, Hüls/kommissionen, C-199/92 P, REG, EU:C:1999:358, punkterna 149 och 150, dom Montecatini/kommissionen, C-235/92 P, REG, EU:C:1999:362, punkterna 175 och 176, och dom Groupe Danone/kommissionen, punkt 169 ovan, EU:T:2005:367, punkt 216).

b) De möten som hölls under övergångsperioden och frågan huruvida överträdelsen fortgick under denna period

- 173 I det angripna beslutet betraktas det som fastställt att möten som syftade till att utbyta uppgifter, fastställa priser och fördela kvoter fortgick under övergångsperioden, och i bilaga 2 till beslutet hänvisas till elva möten under vilka det ska ha utbytt uppgifter och slutits avtal om priser och kvoter. Sökandena har inte anfört något som helst konkret argument vad gäller dessa möten. Efter att i sitt svar på meddelandet om invändningar ha angett att vissa andra deltagare i Zürich-klubben, bland andra DWK och Tréfileurope France, hade fortsatt med sitt konkurrensbegränsande agerande under övergångsperioden, har sökandena endast gjort gällande att den bevisning som kommissionen lagt fram inte räcker för att styrka att överträdelsen fortgick under övergångsperioden.
- 174 Det ska i detta avseende påpekas att det, på grund av att denna typ av avtal till sin natur ger upphov till intressekonflikter, inte på något sätt är ovanligt att en långvarig kartellverksamhet utvecklas över tid vad gäller såväl deltagarnas identitet som formerna för och intensiteten i deras samverkan.
- 175 I det angripna beslutet (skäl 613) hänvisade kommissionen till sex möten för att påvisa att de före detta medlemmarna i Zürich-klubben fortsatte sitt konkurrensbegränsande agerande under övergångsperioden.
- 176 För det första hölls det enligt kommissionen ett möte i Paris (Frankrike) den 1 mars 1996. Vid detta möte ska det ha förekommit diskussioner om kvoterna och priserna i Europa.
- 177 Det framgår nämligen av den ansökan om förmånlig behandling som ingavs av ITC, i vilken detta företag hänvisar till ett protokoll från detta möte som upprättades den 12 mars 1996 – det vill säga strax efter mötet – att ett möte ägde rum den 1 mars i Paris mellan företrädarna för ITC, Tyrsa, Tréfileurope, DWK, Redaelli, Nedri och WDI. Enligt ITC:s ansökan om förmånlig behandling rörde de ämnen som avhandlades under detta möte priserna och kvoterna i Europa liksom de närvarande företagens lagerstatus. Det följer av den rättspraxis som angetts i punkt 170 ovan att denna förklaring från ITC, genom vilken detta företag belastade sig självt och som grundar sig på ett protokoll som fördes samtidigt med de faktiska omständigheter för vilka det däri redogörs, har ett högt bevisvärde. Sökandena har å sin sida inte förebringat någon motbevisning i detta avseende och det framgår inte av någon av handlingarna i målet att dessa uppgifter skulle vara felaktiga. Förekomsten av detta möte och deltagarnas identitet ska således betraktas som fastställda i likhet med de ämnen som avhandlades vid detta möte.
- 178 Kommissionen angav för det andra att det hölls ett möte den 8 oktober 1996 i Rosmalen (Nederländerna).
- 179 Att detta möte ägde rum har bekräftats av Nedri i den ansökan om förmånlig behandling som detta företag ingav till kommissionen. Enligt Nedri närvarade vid detta möte, utöver företaget självt, företrädare för DWK, Fontaine Union och WDI och diskussionerna avsåg den nederländska marknaden. Denna förklaring, genom vilket Nedri belastade sig självt, motsägs inte av någon bevisning från sökandena eller av någon av handlingarna i målet. Således ska det anses fastställt att detta möte ägde rum och vidare vilka företag som deltog och vilket ämne som avhandlades.
- 180 Kommissionen hänvisade för det tredje till ett möte som hölls den 4 november 1996 i Düsseldorf.
- 181 Det framgår av Nedris ansökan om förmånlig behandling att deltagarna i detta möte var desamma som de som deltog i ett möte som hade anordnats i just Düsseldorf den 8 januari 1996, och att syftet med dessa två möten var identiskt. Det framgår av denna ansökan att det första mötet, i vilket DWK, Nedri, Tréfileurope, Tyrsa liksom WDI deltog, avsåg den situation som uppkommit till följd av de svårigheter man stött på sedan maj 1995 i genomförandet av de avtal på marknaden som slutits inom ramen för

- Zürich-klubben. Däremot framgår det inte av Nedris ansökan om förmånlig behandling – vilken utgör den enda bevisning som kommissionen framlagt i detta avseende – att mötet den 4 november, såsom angetts i det angripna beslutet, även avsåg situationen på den Nederländska marknaden.
- 182 För det fjärde hänvisade kommissionen till ett möte den 4 december 1996 i Bryssel (Belgien), avseende ett ”nytt kvotsystem”.
- 183 I sin ansökan om förmånlig behandling uppgav Nedri att detta möte ägde rum mellan Nedri självt, Emesa, DWK, Tréfileurope, Tycsa och WDI. Enligt Nedri var syftet med detta möte att diskutera inrättandet av ett nytt paneuropeiskt kvotsystem. Dessa diskussioner ledde emellertid inte fram till något resultat. Nedris yttranden, genom vilka detta företag belastade sig självt, har inte vederlagts genom någon motbevisning.
- 184 För det femte hänvisade kommissionen i det angripna beslutet till ett möte som hölls den 3 april 1997 i Paris och som avsåg ett ”nytt kvotsystem”
- 185 Det framgår av DWK:s ansökan om förmånlig behandling att detta möte hölls på initiativ av Nedri och Tréfileurope. I detta möte deltog, förutom dessa tre företag, Tycsa, Emesa och WDI. Enligt DWK fördes det under detta möte diskussioner om inrättandet av ett nytt kvotsystem, men dessa diskussioner ledde inte fram till något resultat. DWK uppgav även att under och efter detta möte utbytte deltagarna känsliga affärsuppgifter. Sökandena har i sitt svar på meddelandet om invändningar, liksom i sitt svar på en skriftlig fråga som tribunalen ställt till dem inom ramen för förevarande förfarande, bekräftat att de närvarade vid detta möte.
- 186 För det sjätte och slutligen hänvisade kommissionen till ett möte som hölls den 9 april 1997 i Düsseldorf vilket även det avsåg ett ”nytt kvotsystem”.
- 187 Att detta möte ägde rum bekräftades av Nedri i företagets ansökan om förmånlig behandling. Nedri uppgav sålunda att deltagarna i mötet den 3 april 1997 (se punkterna 184 och 185 ovan) fortsatte sina diskussioner för att få till stånd ett nytt paneuropeiskt kvotsystem, vilket skulle innefatta Norge och Schweiz men inte Förenade kungariket och Irland. Sökandena har i sitt svar på meddelandet om invändningar, liksom i sitt svar på en skriftlig fråga som tribunalen ställt till dem inom ramen för förevarande förfarande, bekräftat att de närvarade vid detta möte.
- 188 Av det ovanstående följer att det får anses vara utrett att åtminstone vid sex tillfällen under en period på ett år och fyra månader samlades de största europeiska tillverkarna – det vill säga de företag som var medlemmar i både Zürich-klubben fram till dess upplösning och i Europa-klubben från och med dess inrättande, däribland sökandena – för att utbyta känsliga affärsuppgifter och för att försöka få till stånd ett nytt tvingande paneuropeiskt kvotsystem. Det följer av rättspraxis (se punkt 171 ovan) att ett sådant agerande räcker för att anse att det föreligger en överträdelse av artikel 101 FEUF. Således kan inte sökandenas argument att var och en av de europeiska tillverkarna antog ett självständigt beteende på marknaden under övergångsperioden vederlägga kommissionens konstaterande att den enda överträdelsen i vilken sökandena deltog fortgick under denna övergångsperiod.
- 189 Dessutom har sökandena för det första inte bestritt att mötena i Italien-klubben och Spanien-klubben fortgick under övergångsperioden (se bilagorna 3 och 4 till det angripna beslutet). Såsom konstaterats i punkterna 152–154 ovan ingick dessa regionala överenskommelser – på grund av att samma mål eftersträvades och samma metoder användes samt på grund av förekomsten av mekanismer för samordning mellan kartellens olika delar – i en samlad plan som kan anses utgöra en enda överträdelse. Vidare, under övergångsperioden deltog medlemmar i Italien-klubben i mötet den 1 mars 1996 (se punkterna 176 och 177 ovan) och medlemmar i Spanien-klubben deltog i samtliga de möten som det är utrett ägde rum under denna period, med undantag för det möte som hölls den 8 oktober 1996 i Rosmalen. Kommissionen hade även av detta ytterligare skäl fog för att anse, vilket den gjorde i det angripna beslutet, att den enda överträdelsen inte avbröts.

- 190 För det andra har kommissionen med rätta gjort gällande att de fortsatta verkningarna av de avtal som ingicks mellan SSA-tillverkarna och deras kunder vid tiden för Zürich-klubben räcker för att styrka att överträdelsen fortsatte efter upplösningen av denna klubb. Härvidlag kan sökandenas argument att kontrakten i fråga förhandlades fram vid varierande datum under året och att vissa av dessa kontrakt kan ha löpt ut i början av år 1996 inte vederlägga kommissionens analys. Sökandena har nämligen varken styrkt, eller ens gjort gällande, att det inte ingicks något kontrakt strax före upplösningen av Zürich-klubben.
- 191 Av det ovan anförda följer att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den konstaterade att den kartellverksamhet som den identifierat i det angripna beslutet inte avbröts under övergångsperioden och därför utgjorde en enda fortlöpande överträdelse av artikel 101 FEUF.
- 192 Tribunalen ska härefter pröva sökandenas påstående att de, åtminstone, helt upphörde med sitt konkurrensbegränsande agerande under övergångsperioden.

c) Sökandenas påstående att de avbröt sitt deltagande i överträdelsen

- 193 Såvitt avser WDI:s deltagande i konkurrensbegränsande ageranden under övergångsperioden har sökandena för det första gjort gällande att WDI tog avstånd från kartellen, i den mening som avses i rättspraxis, vid mötet den 9 januari 1996. För det andra har sökandena härvid gjort gällande att kommissionen inte har kunnat visa att WDI deltog i konkurrensbegränsande ageranden under denna period.

Det påstådda avståndstagandet

– Principer avseende avståndstagande

- 194 Enligt rättspraxis måste företaget, för att befrias från ansvar, ta avstånd från kartellen på ett så öppet och tydligt sätt att övriga deltagare förstår att det inte längre stödjer kartellens allmänna syften. Dessutom har det företag som hävdar att det tagit sådant avstånd bevisbördan härför (dom av den 27 september 2006, GlaxoSmithKline Services/kommissionen, T-168/01, REG, EU:T:2006:265, punkt 86, och dom av den 3 mars 2011, Siemens/kommissionen, T-110/07, REU, EU:T:2011:68, punkt 176, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 6 januari 2004, BAI och kommissionen/Bayer, C-2/01 P och C-3/01 P, REG, EU:C:2004:2, punkt 63, och Aalborg Portland m.fl./kommissionen, punkt 141 ovan, EU:C:2004:6, punkterna 81–84).

– Prövning av sökandenas påstående

- 195 Sökandena anser att WDI på ett giltigt sätt tog avstånd från kartellen i den mening som avses i rättspraxis, eftersom företrädaren för detta företag vid mötet den 9 januari 1996 ska ha angett att:

”För närvarande fyller klubben inte något som helst syfte för oss.”

- 196 Tribunalen konstaterar inledningsvis att det har bekräftats av Emesa att WDI faktiskt gjorde detta uttalande, vilket för övrigt inte har bestritts av kommissionen. Sökandena och kommissionen har i detta avseende företett ett utdrag ur Emesas anteckningar. Ett sådant uttalande kan emellertid inte betraktas som ett klart och tydligt uttryck för WDI:s önskan om att ta avstånd från kartellen.
- 197 Det framgår nämligen av de anteckningar som Emesa förde vid mötet den 9 januari 1996 att WDI gjorde detta uttalande inom ramen för en diskussion om vilka åtgärder som deltagarna i detta möte kunde tänka sig för att avhjälpa krisen i Zürich-klubben. Efter att ha uttryckt tvivel angående möjligheterna att göra nya åtaganden inom Zürich-klubben angav sålunda företrädaren för WDI – i

samband med att ordet gick runt bland deltagarna med anledning av frågan huruvida det var lämpligt att inrätta ett nytt kvotsystem, och som en kommentar till den ståndpunkt som hade uttryckts av Tréfileuropes företrädare vilka hade föreslagit att man skulle behålla det existerande systemet (det vill säga Zürich-klubben vid den tiden) – att i WDI:s ögon fyllde Zürich-klubben inte längre något syfte. Av denna anledning räknade Emesas företrädare in WDI bland de företag som var för inrättandet av ett nytt system. WDI:s uttalande kan således inte tolkas som ett bevis på att detta företag önskade avsluta sitt deltagande i överträdelsen och anta ett konkurrensinriktat beteende på SSA-marknaden.

- 198 Denna tolkning av det uttalande som gjordes av WDI:s företrädare finner även stöd i den omständigheten att Emesas företrädare, efter sina anteckningar avseende diskussionen om möjligheten att inrätta ett nytt kvotsystem, upprättade en tabell utvisande resultatet av en diskussion om fördelningen av kvoter, i vilken tabell WDI finns upptaget. Kommissionen anser att det faktum att denna tabell upprättades av Emesas företrädare efter dennes anteckningar där WDI:s uttalande återges visar att diskussionen angående kvoterna fördes efter det att WDI gjort detta uttalande. I motsats till vad sökandena har gjort gällande anser tribunalen att denna tolkning är den mest sannolika, eftersom denna typ av anteckningar generellt förs i kronologisk ordning.
- 199 Härav följer att sökandena inte på sätt som ålegat dem förmått visa att WDI tog avstånd från kartellen vid mötet den 9 januari 1996.

Sökandenas deltagande i de möten som hölls under övergångsperioden

- 200 Även om sökandena inte formellt har bestritt att de närvarade vid de möten som nämns i skäl 613 i det angripna beslutet har de gjort gällande att de vid dessa möten inte uppvisade något konkurrensbegränsande beteende.
- 201 Det ska emellertid erinras om att sökandena, såsom konstaterats i punkterna 173–188 ovan, under övergångsperioden deltog i sex möten under vilka känsliga affärsuppgifter utbyttes och inrättandet av ett nytt kvotsystem för att stävja motgångarna i Zürich-klubben diskuterades. Enligt den rättspraxis som anges i punkt 171 ovan är syftet med dessa möten tillräckligt för att mötena ska anses utgöra en överträdelse av artikel 101 FEUF. Det ska således anses utrett att kommissionen har visat att sökandena – som inte har kunnat visa att de tog avstånd från kartellen vid mötet den 9 januari 1996, och som omnämns tillsammans med andra deltagare i ITC:s, DWK:s och Nedris ansökningar om förmånlig behandling vilka vittnar om dessa möten – inte avbröt sitt deltagande i överträdelsen under övergångsperioden. Härav följer att sökandena inte kan göra anspråk på någon nedsättning av böterna och därvid grunda sig på den varaktighet som fastställdes i det angripna beslutet.

3. Slutsats beträffande de två första grunderna för talan

- 202 Av det som anförts ovan följer att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den fastställde förekomsten av en enda överträdelse, bestående av en samlad plan i vilken de olika avtal genom vilka denna överträdelse genomfördes ingick.
- 203 Kommissionen har därutöver visat att denna enda överträdelse inte avbröts under övergångsperioden, som varade från det att Zürich-klubben avslutades till dess att Europa-klubben inrättades. För det första höll deltagarna i Zürich-klubben nämligen möten av konkurrensbegränsande karaktär under denna period, för det andra fortsatte verksamheten i de lokala och regionala komponenterna av kartellen och för det tredje hade de åtgärder som antogs inom Zürich-klubben fortsatt konkurrensbegränsande verkan efter det att denna del av kartellen var avslutad.
- 204 Vidare har kommissionen visat att WDI – som inte har styrkt att det på ett giltigt sätt tog avstånd från kartellen vid Zürich-klubbens sista möte den 9 januari 1996 – fortsatte med sitt konkurrensbegränsande agerande under övergångsperioden.

205 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grunden, eller den andra grunden som återopats i andra hand.

[utelämnas]

E– Bedömningen av sökandenas betalningsförmåga

267 Sökandena har inom ramen för fyra av sina grunder ifrågasatt bedömningen av deras betalningsförmåga.

268 Sökandena har ifrågasatt det angripna beslutets formella lagenlighet och har härvid, inom ramen för den sjunde grunden, hävdade att beslutet var bristfälligt motiverat såvitt avser tillämpningen av punkt 35 i 2006 års riktlinjer. Inom ramen för den åttonde grunden har sökandena gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 27 i förordning nr 1/2003 och artikel 41.2 i stadgan om de grundläggande rättigheterna genom att inte, före antagandet av det angripna beslutet, anordna något muntligt hörande och ge sökandena tillfälle att yttra sig över den ståndpunkt som kommissionen avsåg att inta beträffande sökandenas betalningsförmåga.

269 Vidare har sökandena ifrågasatt riktigheten av bedömningen av deras betalningsförmåga som gjordes i det angripna beslutet (den sjätte grunden) och i skrivelsen av den 14 februari 2011 (den nionde grunden).

270 Det ska härvid erinras om att av de skäl som angetts i punkterna 96–110 ovan utgör skrivelsen av den 14 februari 2011 en rättsakt mot vilken talan kan väckas. Såsom kommissionen har gjort gällande i svar på skriftliga frågor som den tillställts av tribunalen och vid förhandlingen kan beslutet i denna skrivelse emellertid inte ersätta det angripna beslutet. Beslutet i skrivelsen utgör en bedömning av den situation som sökandena befann sig i vid en senare tidpunkt jämfört med den situation som beaktades i det angripna beslutet och bedömningen i skrivelsen gjordes av generaldirektören och inte av kommissionsledamöterna i kollegium, vilka var upphovsmän till det angripna beslutet. Av detta följer att bedömningen i det angripna beslutet och bedömningen i skrivelsen av den 14 februari 2011 ska prövas var för sig samt att föremålet för de yrkanden som framstälts och de grunder som anförts inom ramen för den talan som väckts mot det angripna beslutet inte har förfallit.

1. Den bedömning av sökandenas betalningsförmåga som gjordes i det angripna beslutet

271 Den bedömning som särskilt avsåg betalningsförmågan hos sökandena lades fram i punkt 19.5.11 i det angripna beslutet (skälen 1176–1179) vilken återges nedan:

”19.5.11 [WDI], [WDV] och [Pampus]

1176 Med hänsyn till att [WDI], [WDV] och [Pampus] har inkommit med en ansökan avseende bristande betalningsförmåga ska sökandenas anspråk undersökas gemensamt med utgångspunkt i [Pampus], som förbinder WDI och [WDV]. Vid bedömningen av [Pampus] betalningsförmåga ska sålunda totalbeloppet av de böter som åläggs WDI, [WDV] och Pampus beaktas, utan hänsyn till [Pampus] eventuella ansvar. Detta motsvarar ett belopp på 56 050 000 euro, vilket utgörs av beloppet 15 485 000 euro för vilket WDI, [WDV] och [Pampus] ska åläggas gemensamt ansvar, beloppet 30 115 000 euro för vilket WDI och [WDV] ska åläggas gemensamt ansvar och beloppet 10 450 000 euro för vilket WDI ensamt ska åläggas ansvar.

1177 Ansökan från [Pampus], [WDV] och WDI vari det görs gällande att företagen saknar betalningsförmåga kan inte godtas av de skäl som anges i skälen 1178 och 1179.

- 1178 Följande omständigheter visar vad gäller [Pampus] och WDI att dessa företag är i så allvarliga ekonomiska svårigheter att de inte förefaller vara i stånd att betala böterna: (i) [Pampus] har inte längre något eget kapital, (ii) [Pampus] har ett negativt rörelsekapital på cirka 100 miljoner euro, böterna inräknade, (iii) [Pampus] har lånat ut pengar till andra bolag i gruppen till ett belopp uppgående till cirka 140 miljoner euro, lån som inte bokförts på förlustkontot men som [Pampus] inte har någon som helst möjlighet att få tillbaka med hänsyn till att vart och ett av dessa bolag har ett negativt eget kapital och (iv) WDI var tvunget att ta ett kortfristigt lån på 20 miljoner euro i februari 2010 för att kunna upprätthålla sin verksamhet. Bankerna väntar på att det ska läggas fram en omstruktureringsplan i slutet av juni som ska hjälpa dem att upprätthålla nuvarande kreditåtaganden fram till slutet av år 2010.
- 1179 En nedsättning av böterna med tillämpning av punkt 35 i [2006 års riktlinjer] kan endast beviljas om det finns ett orsakssamband mellan de ekonomiska svårigheterna och böterna. De uppgifter som lämnats av [Pampus], [WDV] och WDI visar inte att det föreligger ett sådant orsakssamband. För det första visar de finansiella upplysningar som sammanfattas i skäl 1178 att PIB och WDI sannolikt inte kommer att överleva, oberoende av betalningen av bötesbeloppet. Med andra ord ter det sig inte troligt att en nedsättning av böterna skulle öka företagsgruppens chanser till överlevnad inom en överskådlig framtid. Företagets överlevnad är således inte avhängig böternas belopp utan snarare beslut av aktieägarna (som, vad gäller WDI, inkluderar ArcelorMittal som äger en tredjedel av detta företag). För det andra är en stor del av de finansiella problem som [Pampus] och WDI står inför orsakade av nyligen gjorda överföringar av tillgångar från Pampus till andra bolag ägda av samma aktieägare. Enligt den fasta rättspraxis och kommissionspraxis som innebär att kommissionen har rätt att undersöka i vilken mån aktieägarna kan ge ekonomiskt stöd till bolag som åberopar svårigheter att betala ett bötesbelopp, saknas det anledning att bevilja en nedsättning i en situation där finansiella medel – efter det att ett meddelande om invändningar har mottagits – har överförts till närstående bolag med den uppenbara avsikten att ifrågasätta kommissionens sanktionspolitik eller när sådana överföringar får sådant resultat.”
- a) Den sjunde grunden, avseende bristande motivering vad gäller bedömningen av sökandenas betalningsförmåga
- 272 Den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF ska enligt fast rättspraxis vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink's France, C-367/95 P, REG, EU:C:1998:154, punkt 63, dom av den 30 september 2003, Tyskland/kommissionen, C-301/96, REG, EU:C:2003:509, punkt 87, och dom av den 22 juni 2004, Portugal/kommissionen, C-42/01, REG, EU:C:2004:379, punkt 66).
- 273 Det ska noteras att den kritik av bedömningen av sökandenas betalningsförmåga, som framförts inom ramen för den sjunde grunden, omfattas av ifrågasättandet av kommissionens bedömningar. Den ska således hänföras till den sjätte grunden.

- 274 Det kan dock konstateras att det framgår av de skäl i det angripna beslutet som återges ovan i punkt 271 att skälen för att kommissionen inte ansåg sig kunna bevilja en nedsättning av böterna med tillämpning av punkt 35 i 2006 års riktlinjer angavs på ett sätt som var tillräckligt tydligt för att sökandena kunde få kännedom om dessa skäl och för att tribunalen skulle kunna utföra sin prövning, något som dessutom det utförliga sätt på vilket sökandena har bestritt dessa skäl visar.
- 275 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den sjunde grunden.
- b) Den åttonde grunden, enligt vilken kommissionen åsidosatte artikel 27 i förordning nr 1/2003 och artikel 41.2 a i stadgan om de grundläggande rättigheterna, genom att inte höra sökandena före avslaget i det angripna beslutet på sökandenas begäran om hänsyn till deras bristande betalningsförmåga
- 276 Inom ramen för den åttonde grunden har sökandena gjort gällande att kommissionen förvägrade dem rätten till ett muntligt hörande enligt artikel 27.1 i förordning nr 1/2003 och artikel 41.2 a i stadgan om de grundläggande rättigheterna, genom att inte före antagandet av det angripna beslutet låta sökandena yttra sig över skälen till att inte ta hänsyn till deras bristande betalningsförmåga.
- 277 Enligt artikel 27.1 i förordning nr 1/2003 ska kommissionen, innan den fattar beslut enligt artiklarna 7, 8, 23 och 24.2 i denna förordning, ge de företag som omfattas av förfarandet tillfälle att yttra sig över kommissionens invändningar. Enligt samma bestämmelse är kommissionen skyldig att grunda sina beslut endast på invändningar som de berörda parterna har fått tillfälle att yttra sig över.
- 278 Dessutom anges i artikel 41.2 a i stadgan om de grundläggande rättigheterna att den rätt som var och en har att få sina angelägenheter behandlade opartiskt, rättvist och inom skälig tid, vilken garanteras i artikel 41.1, bland annat innebär en rätt att bli hörd innan någon enskild åtgärd antas som berör personen i fråga negativt.
- 279 Inledningsvis kan det konstateras att sökandena inte har bestritt att det anordnades ett muntligt hörande före antagandet av det angripna beslutet, vid vilket de dessutom deltog (se punkt 34 ovan). Sökandena har emellertid gjort gällande att det borde ha anordnats ett nytt muntligt hörande angående den ståndpunkt som kommissionen avsåg att inta beträffande den ansökan om nedsättning som sökandena ingav med anledning av kommissionens bedömning av deras betalningsförmåga.
- 280 Det föreskrivs emellertid inte i artikel 27.1 i förordning nr 1/2003 att ett sådant hörande ska anordnas. Denna bestämmelse ger nämligen endast företaget en rätt att yttra sig över de av kommissionens "invändningar" som kommissionen avser att lägga till grund för sitt beslut. Bedömningen av ett företags betalningsförmåga utgör emellertid inte en invändning som kan ligga till grund för ett beslut genom vilket en överträdelse av artikel 101 FEUF beivras, utan en möjlighet för kommissionen att beakta ett visst antal omständigheter som anförts till stöd för en ansökan om nedsättning, som grundas på skäl som är oberoende av de omständigheter som utgör överträdelsen.
- 281 Vidare innebär inte heller artikel 41.2 a i stadgan om de grundläggande rättigheterna en rätt för ett företag att bli hört innan det fattas ett beslut angående dess betalningsförmåga när detta beslut vilar på uppgifter som företaget självt har lämnat.
- 282 Ett sådant beslut utgör förvisso en enskild åtgärd som negativt berör den enskilde i den mening som avses i denna bestämmelse. Inte desto mindre måste den rätt att bli hörd som föreskrivs i denna artikel anses ha respekterats i en situation som den nu aktuella, där beslutet grundade sig endast på uppgifter som lämnats av den som ansökt om nedsättning och på rättsliga och faktiska omständigheter som denne var medveten om. (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 april 2014, Euris Consult/parlamentet, T-637/11, REU, EU:T:2014;237, punkt 119). Det framgår

nämligen av de handlingar som ingetts till tribunalen, vilket inte har bestritts av parterna, att de uppgifter som låg till grund för kommissionens bedömning av sökandenas betalningsförmåga hade lämnats av sökandena själva, som svar på frågor ställda av kommissionen eller på deras eget initiativ.

283 Det är riktigt att kommissionen enligt artikel 41.2 a i stadgan om de grundläggande rättigheterna är skyldig att låta ett företag, som lämnat en ansökan om nedsättning på grund av sin betalningsförmåga, yttra sig över de faktiska eller rättsliga omständigheter som kommissionen avser lägga till grund för att avslå denna ansökan, förutsatt att det inte är detta företag som har lämnat uppgift om dessa omständigheter till kommissionen. Den omständigheten att kommissionen bedömer att de uppgifter som överlämnats inte är övertygande är däremot inte i sig en omständighet som gör att kommissionen måste delge denna bedömning innan den fattar beslut angående ansökan om nedsättning.

284 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den åttonde grunden.

c) Den sjätte grunden, enligt vilken kommissionen i det angripna beslutet åsidosatte artikel 23.3 i förordning nr 1/2003, eftersom den ”missbrukade sitt utrymme för skönsmässig bedömning” och åsidosatte proportionalitetsprincipen genom att inte ta hänsyn till sökandens bristande betalningsförmåga.

285 Sökandena har inom ramen för den sjätte grunden ifrågasatt de skäl på grundval av vilka kommissionen, i det ursprungliga beslutet, avslag sökandenas ansökan om att få bötesbeloppet nedsatt med hänsyn till deras betalningsförmåga.

Allmänna överväganden angående bedömningen av betalningsförmågan hos företag som ålagts påföljder för överträdelse av artikel 101 FEUF.

286 Punkt 35 i 2006 års riktlinjer avser den inverkan som betalningsförmågan hos ett företag som har bötfällts för att ha överträtt artikel 101 FEUF kan ha på beräkningen av de böter som företaget kan komma att åläggas. Nämda punkt har följande lydelse:

”I undantagsfall kan kommissionen på begäran beakta ett företags faktiska betalningskapacitet i en viss ekonomisk kontext och i ett samhällssammanhang. För att kommissionen skall sätta ned böterna med hänsyn till företagets faktiska betalningskapacitet räcker det inte med att ett företag har en ogynnsam ekonomisk situation eller går med förlust. Böterna kan sättas ned endast om det finns objektiva bevis för att böter som åläggs på de villkor som fastställs i riktlinjerna för beräkning av böter oåterkalleligen skulle äventyra det berörda företagets ekonomiska bärkraft och leda till att företagets tillgångar förlorade allt värde.”

287 Enligt fast rättspraxis har kommissionen – genom att anta sådana förhållningsregler som riktlinjerna och offentliggöra dessa och tillkännage att den fortsättningsvis kommer att tillämpa dem på de fall som omfattas av dem – själv begränsat utrymmet för sin skönsmässiga bedömning. Om kommissionen frångår dessa regler riskerar den att sanktionsåtgärder vidtas mot institutionen på grund av att den åsidosatt allmänna rättsprinciper såsom principen om likabehandling eller principen om skydd för berättigade förväntningar (dom Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, EU:C:2005:408, punkt 211, och dom av den 12 december 2012, Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, T-400/09, EU:T:2012:675, punkt 40).

288 Det ska omgående påpekas att en nedsättning av böterna enligt punkt 35 i 2006 års riktlinjer endast kan beviljas i undantagsfall och på de villkor som fastställs i dessa riktlinjer. Det ska således för det första visas att de ålagda böterna ”oåterkalleligen skulle äventyra det berörda företagets ekonomiska

bärkraft och leda till att företagets tillgångar förlorade allt värde”. För det andra ska det även fastställas att det föreligger ”en viss ekonomisk kontext och ... ett samhällssammanhang”. Det ska dessutom erinras om att dessa båda grupper av villkor tidigare har klargjorts av unionsdomstolarna.

- 289 Vad beträffar den första gruppen av villkor har det slagits fast att kommissionen i princip inte är skyldig att beakta det berörda företagets svaga finansiella ställning när den fastställer det bötesbelopp som ska åläggas för en överträdelse av konkurrensreglerna. En sådan skyldighet skulle nämligen medföra att de företag som var minst anpassade till marknadsvillkoren gavs en oberättigad konkurrensfördel (dom Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, punkt 251 ovan, EU:C:2005:408, punkt 327, och dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 94).
- 290 Om så var fallet skulle det nämligen finnas en risk för att dessa företag gynnades på bekostnad av andra företag, som är effektivare och mer välskötta. På grund av detta kan enbart konstaterandet att det berörda företaget har en ogynnsam ekonomisk situation eller går med förlust inte räcka för att ligga till grund för en begäran om att kommissionen ska beakta företagets bristande betalningsförmåga för att bevilja en nedsättning av böterna.
- 291 Enligt fast rättspraxis är det vidare inte i sig förbjudet enligt unionsrätten att en åtgärd som en unionsinstitution vidtagit får till följd att ett företag försätts i konkurs eller träder i likvidation. Ett sådant förfarande kan visserligen skada ägarnas eller aktieägarnas ekonomiska intressen, men det innebär inte att de personliga, materiella och immateriella tillgångarna i företaget också förlorar sitt värde (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2004, Tokai Carbon m.fl./kommissionen, T-236/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 och T-252/01, REG, EU:T:2004:118, punkt 372, och dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 50).
- 292 Av denna rättspraxis kan man dra slutsatsen att endast i det fall då de personliga, materiella och immateriella värdena i ett företag, med andra ord företagets tillgångar, går förlorade, skulle det kunna vara motiverat att vid fastställandet av bötesbeloppet beakta att företaget eventuellt kommer att försättas i konkurs eller träda i likvidation till följd av åläggandet av dessa böter (dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/Commission, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 51).
- 293 Att ett bolag träder i likvidation medför nämligen inte med nödvändighet att den aktuella verksamheten försvinner. Verksamheten som sådan kan fortsätta att existera, antingen genom rekapitalisering av bolaget eller genom att en annan enhet övertar bolagets alla tillgångar. Ett sådant övertagande kan ske genom frivilligt återköp eller genom tvångsförsäljning av tillgångarna i bolaget i fortsatt drift (se, för ett liknande resonemang, dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 97).
- 294 Hänvisningen i punkt 35 i 2006 års riktlinjer till att det berörda företagets tillgångar förlorar allt värde ska följaktligen förstås så, att den avser en situation då ett övertagande av företaget på de villkor som angetts i punkten ovan förefaller osannolikt eller till och med omöjligt. I ett sådant fall säljs tillgångarna i företaget separat och det är troligt att många inte finner någon köpare eller i bästa fall säljs till ett kraftigt reducerat pris (dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 98).
- 295 Vad beträffar den andra gruppen av villkor, vilken avser att det ska föreligga en viss ekonomisk kontext och ett samhällssammanhang, hänvisar den enligt rättspraxis till de följder som betalningen av böterna skulle kunna medföra, särskilt i form av en ökning av arbetslösheten eller en försämring av situationen i ekonomiska sektorer som befinner sig i föregående och efterföljande marknadsled i förhållande till det berörda företaget (dom av den 29 juni 2006, SGL Carbon/kommissionen, C-308/04 P, REG, EU:C:2006:433, punkt 106, och dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 99).

- 296 Om de kumulativa villkor som angetts ovan vore uppfyllda, skulle följaktligen åläggandet av böter som skulle riskera att leda till att ett företag helt försvinner vara i strid med det mål som eftersträvas genom punkt 35 i 2006 års riktlinjer. Tillämpningen av denna punkt på de berörda företagen utgör på det sättet ett konkret uttryck för proportionalitetsprincipen i fråga om sanktioner för överträdelser av konkurrensrätten (se, för ett liknande resonemang, dom Ecka Granulate och non ferrum Metallpulver/kommissionen, punkt 287 ovan, EU:T:2012:675, punkt 100).
- 297 Slutligen ska det, såsom kommissionen korrekt påpekade inför domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder och vid ett flertal tillfällen under det skriftliga och det muntliga förfarandet vid tribunalen, framhållas att eftersom tillämpningen av punkt 35 i 2006 års riktlinjer utgör den sista omständighet som beaktas vid fastställandet av de böter som ska åläggas för överträdelse av de konkurrensregler som är tillämpliga på företag, omfattas bedömningen av de bötfällda företagens betalningsförmåga av den obegränsade behörighet som föreskrivs i artikel 261 FEUF och i artikel 31 i förordning nr 1/2003.
- 298 Vad beträffar omfattningen av denna obegränsade behörighet, ska det erinras om att den utgör ett villkor för genomförandet av principen om rätten till ett effektivt domstolsskydd, som är en allmän unionsrättslig princip som numera finns uttryckt i artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och som är unionsrättens motsvarighet till artikel 6 i Europakonventionen (dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, REU, EU:C:2011:815, punkt 51, dom av den 6 november 2012, Otis m.fl., C-199/11, REU, EU:C:2012:684, punkt 47, och dom av den 18 juli 2013, Schindler Holding m.fl./kommissionen, C-501/11 P, REU, EU:C:2013:522, punkt 36).
- 299 Det följer nämligen av rättspraxis att det inte med nödvändighet strider mot artikel 6 i Europakonventionen att ett ”straff” först beslutas av en administrativ myndighet i ett förvaltningsärende. Det förutsätts emellertid att när ett beslut antas av en administrativ myndighet som inte själv uppfyller villkoren i artikel 6.1 i Europakonventionen, måste detta beslut kunna bli föremål för prövning av en domstol med obegränsad behörighet. Bland karaktärsdragen hos en domstol med obegränsad behörighet ingår en behörighet att på varje punkt, avseende såväl faktiska omständigheter som rättslig bedömning, ändra ett beslut som har fattats. En sådan domstol måste bland annat vara behörig att ta ställning till samtliga relevanta faktiska och rättsliga omständigheter i den tvist den har att avgöra (dom Schindler Holding m.fl./kommissionen, punkt 298 ovan, EU:C:2013:522, punkt 35, se Europadomstolens dom av den 27 september 2011 i målet Menarini Diagnostics mot Italien, nr 43509/08, § 59, och Europadomstolens dom av den 7 juni 2012 i målet Segame mot Frankrike, nr 4837/06, § 55).
- 300 Vidare innebär inte avsaknaden av en prövning ex officio av hela det omtvistade beslutet ett åsidosättande av principen om ett effektivt domstolsskydd. Tribunalen är visserligen skyldig att bemöta de grunder som har åberopats och pröva såväl faktiska som rättsliga omständigheter, men behöver inte, för att iaktta denna princip, ex officio företa en ny och uttömmande granskning av handlingarna i målet (dom Chalkor/kommissionen, punkt 298 ovan, EU:C:2011:815, punkt 66).
- 301 Med förbehåll för de grunder som omfattas av tvingande rätt och som det ankommer på unionsdomstolen att pröva och i förekommande fall behandla ex officio, ska unionsdomstolen utföra sin granskning på grundval av de omständigheter som klaganden har anfört till stöd för sina grunder och den får inte hänvisa till kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning med avseende på bedömningen av dessa omständigheter, och på så sätt avstå från att göra en fördjupad prövning av såväl rättsliga som faktiska omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom Chalkor/kommissionen, punkt 298 ovan, EU:C:2011:815, punkt 62).
- 302 Slutligen, såsom har angetts i punkt 109 ovan och såsom kommissionen med fog har gjort gällande, ska den domstol som har obegränsad behörighet i princip, och med förbehåll för prövningen av de uppgifter som parterna har lagt fram vid den, beakta de rättsliga och faktiska förhållanden som föreligger vid den tidpunkt då den fattar sitt avgörande, om den anser att det är motiverat att utöva

sin behörighet att ändra beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 mars 1974, Istituto Chemioterapico Italiano och Commercial Solvents/kommissionen, 6/73 och 7/73, REG, EU:C:1974:18, punkterna 51 och 52, dom av den 14 juli 1995, CB/kommissionen, T-275/94, REG, EU:T:1995:141, punkt 61, och dom av den 5 oktober 2011, Romana Tabacchi/kommissionen, T-11/06, REU, EU:T:2011:560, punkterna 282–285). DET FATTAS TEXT HÄR

303 Det är mot bakgrund av dessa allmänna överväganden och med hänsyn till de faktiska och rättsliga grunder som parterna har anfört vid tribunalen som resonemanget i det angripna beslutet ska bedömas.

2. Huruvida bedömningen i det angripna beslutet av sökandenas betalningsförmåga var välgrundad

304 I skälen 1176–1178 avtog kommissionen sökandenas ansökningar med hänvisning till att WDI och Pampus befann sig i så allvarliga ekonomiska svårigheter att de inte föreföll vara i stånd att betala böterna. Denna bedömning gjordes på grundval av följande omständigheter.

305 För det första nödgades WDI att ta ett kortfristigt lån på 20 miljoner euro i februari 2010 för att kunna upprätthålla sin verksamhet. Bankerna väntade på att det skulle läggas fram en omstruktureringsplan i slutet av juni, vid vilken tidpunkt bankerna skulle fatta beslut angående upprätthållandet av dåvarande kreditåtaganden fram till slutet av året.

306 För det andra hade Pampus inte längre något eget kapital. Enligt kommissionen hade detta bolag ett negativt rörelsekapital på cirka 100 miljoner euro, böterna inräknade.

307 För det tredje hade Pampus lånat ut pengar till andra bolag i företagsgruppen till ett belopp uppgående till cirka 140 miljoner euro. Även om dessa lån inte hade bokförts på något förlustkonto räknade inte Pampus med att få tillbaka pengarna, eftersom vart och ett av gäldenärsbolagen hade ett negativt eget kapital.

308 Med beaktande av denna bedömning av sökandenas ekonomiska situation avtog kommissionen, i skäl 1179 i det angripna beslutet (se punkt 271 ovan), sökandenas ansökan om nedsättning av böterna av följande tre skäl.

309 För det första bedömde kommissionen att en eventuell nedsättning av bötesbeloppet inte skulle öka gruppens chanser till överlevnad inom en överskådlig framtid. Sålunda skulle Pampus och WDI sannolikt inte överleva även om böterna sattes ned till noll.

310 För det andra ansåg kommissionen att oavsett vilket bötesbelopp som ålades Pampus och WDI var företagsgruppens överlevnad beroende av beslut av aktieägarna, däribland ArcelorMittal som ägde en tredjedel av kapitalet i WDI.

311 För det tredje var en stor del av de finansiella problem som [Pampus] och WDI stod inför orsakade av nyligen gjorda överföringar av Pampus tillgångar till andra bolag i företagsgruppen. Enligt kommissionen saknas det anledning att bevilja en nedsättning i en situation där finansiella medel – efter det att ett meddelande om invändningar har mottagits – har överförts till närstående bolag med den ”uppenbara avsikten eller med det resultatet att kommissionens sanktionspolitik ointetgör”. Vid förhandlingen har kommissionen klargjort att detta skäl i sig är tillräckligt för att avslå sökandenas ansökan om nedsättning av böter, eftersom den bristande betalningsförmågan hade sin grund i diskretionära beslut angående bolagets förvaltning som hade fattats av sökandena själva.

312 Till skillnad från vad som förutspåddes i det angripna beslutet hade sökandena emellertid inte upphört att existera efter juni månad 2010. Denna omständighet påverkar förvisso inte lagenligheten av den bedömning som gjordes i det angripna beslutet. Icke desto mindre kan denna omständighet ge

upphov till tvivel, åtminstone hos rätten, angående grundligheten och riktigheten av analysen av sökandenas finansiella situation vid tidpunkten för antagandet av det angripna beslutet, med hänsyn till de uppgifter som då hade överlämnats till kommissionen.

- 313 Sökandena har härvidlag på ett övertygande sätt visat av vilka skäl kommissionens bedömning – med hänsyn till de uppgifter som sökandena hade lämnat till stöd för sin ansökan om en bedömning av deras betalningsförmåga – inte motsvarade det scenario som vid den tidpunkten framstod som det mest sannolika.
- 314 Det kan först konstateras att sökandena har styrkt att deras framtidsutsikter på medellång och lång sikt var positiva och sålunda innebar att de hade sina fordringsägares stöd under hela den krisperiod som inleddes 2009. De handlingar som sökandena överlämnade i detta avseende visar att betydande ansträngningar gjordes för att sänka kostnaderna och omstrukturera Pampus-gruppen efter det att omsättningen minskat till följd av den ekonomiska krisen. Det framgår även av dessa handlingar att Pampus-gruppen hela tiden lyckades bibehålla en god relation med sina banker, genom att kontinuerligt eftersträva bästa möjliga finansieringsvillkor för att bevara och fortsätta sin verksamhet, trots de allvarliga svårigheter gruppen stod inför.
- 315 Så är fallet med lånet på 20 miljoner euro som bankerna beviljade sökandena i februari 2010 och som gav dem den likviditet som behövdes för att undvika att de skulle tvingas ställa in sina betalningar. Detta avtal om moratorium (standstill) – vars förlängning allvarligt övervägdes före antagandet av det angripna beslutet och varom beslut fattades den 2 juli 2010 – utgör ett exempel på finansinstitutens avsikt att avhjälpa företagsgruppens likviditetsproblem. I det angripna beslutet drog kommissionen emellertid inte någon som helst slutsats av att det fanns en möjlighet till en sådan förlängning. Mot bakgrund av sviterna av den allmänna ekonomiska kris som inleddes 2008, hade emellertid det fortsatta stöd som bankerna gav sökandena kunnat ge vid handen att dessa banker inte ansåg att det var fråga om strukturell olönsamhet hos Pampus-gruppen, utan att det snarare handlade om likviditetsproblem. Trots detta underlät kommissionen uppenbart att beakta det som tillräckligt sannolikt att de likviditetsfaciliteter som bankerna hade beviljat sökandena skulle fortsätta att tillhandahållas så länge sökandenas lönsamhet inte försämrades kraftigt. Åläggandet av böter till det belopp som skulle betalas enligt det ursprungliga beslutet skulle emellertid sannolikt medföra en sådan försämring. Det var således dessutom fel av kommissionen att vid bedömningen av denna omständighet i sammanhanget – vilken lades till grund för beslutet att avslå sökandenas ansökan om nedsättning av bötesbeloppet – anse att storleken på de böter som i slutändan påfördes sökandena saknade betydelse.
- 316 Vidare har sökandena för det första på ett ingående och övertygande sätt visat varför överföringarna – motsvarande dels ett belopp på mer än 100 miljoner euro (lån från Pampus till Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH (nedan kallat PSB), svarande mot en fordran som PSB hade på koncernen Ovako), dels ett belopp på mer än 140 miljoner euro (Pampus fordringar på Pampus Automotive GmbH & Co. KG (nedan kallat PAM) motsvarande cirka 55 miljoner euro, på TSW Trierer Stahlwerk GmbH (nedan kallat TSW) motsvarande 79 miljoner euro, och på Sperialux SA, motsvarande 10 miljoner euro) – inte kunde betraktas som rena förluster med hänsyn till de uppgifter som sökandena hade lämnat till stöd för sin ansökan, något som kommissionen likafullt gjorde i det angripna beslutet. För att komma till den drastiska slutsatsen att de fordringar som Pampus hade på de övriga bolagen i gruppen inte hade något som helst värde, borde inte kommissionen ha begränsat sin analys av gäldenärsbolagens finansiella situation till att undersöka balanserna i årsboksluten, utan att över huvud taget försöka bedöma dessa bolags lönsamhet, ens på kort sikt. Genom att underlåta att göra en sådan bedömning bortsåg kommissionen från en avgörande faktor beträffande möjligheterna till återbetalning av lånen i fråga.
- 317 De omständigheter som har inträffat efter antagandet av det angripna beslutet – även om de inte kan beaktas för att bedöma lagenligheten av detta beslut – bekräftar dessutom att kommissionen inte hade gjort en särskilt utförlig analys. Till exempel skrevs inte Pampus lån till PSB ned helt utan endast till

- hälften, det vill säga motsvarande ett belopp på 50,5 miljoner euro, vilket medförde, såsom kommissionen medgav, en ”klar förbättring av läget vad gäller Pampus egna kapital”. Dessutom skrevs Pampus fordran på PAM ned endast till 26,5 miljoner euro, alltså motsvarande halva och inte hela det beviljade lånet.
- 318 För det andra har sökandena fog för att anse att kommissionen inte utan att göra sig skyldig till en felaktig bedömning kunde hävda att varje ansökan om nedsättning av böter från sökandena med nödvändighet måste avslås på grund av de finansiella transfereringar som gjordes mellan Pampus och andra bolag i samma grupp efter delgivningen av meddelandet om invändningar.
- 319 Dels kunde kommissionen inte, såsom den gjorde, vägra att beakta skälet till att dessa koncerninterna transfereringar genomfördes. Det framgår av de faktiska omständigheter som kommunicerats kommissionen innan den antog det angripna beslutet att de finansiella stöden till dessa bolag i företagsgruppen beviljades eftersom de var nödvändiga för att finansiera förvärv som hade genomförts innan meddelandet om invändningar skickades, och de överföringar som gjordes efter delgivningen av meddelandet om invändningar var nödvändiga för att kunna upprätthålla verksamheten i dessa bolag.
- 320 Meddelandet om invändningar antogs den 30 september 2008 (skäl 115 i det angripna beslutet) och delgavs sökandena den 2 oktober 2008 (enligt uppgift från sökandena vilken inte bestritts av kommissionen). Det framgår emellertid av uppgifter som sökandena lämnat som svar på frågor från kommissionen under det administrativa förfarandet att koncernen Ovako förvärvades år 2006, och att de finansiella överföringar som gjordes för att möjliggöra detta förvärv, däribland det lån som beviljades PSB, ägde rum år 2007. Likaså förvärvades PAM år 2007 och TSW år 2005. De överföringar som genomfördes efter meddelandet om invändningar, såsom det lån som beviljades Sperialux, syftade sålunda till att täcka likviditetsbehovet i de bolag som, vid den tidpunkt då detta meddelande om invändningar delgavs, ingick i Pampus-gruppen.
- 321 Dels, såsom sökandena har gjort gällande, kunde kommissionen inte avstå från att göra en helhetsbedömning av Pampus-gruppens finansiella situation och av bärkraften hos denna grupp. Det är klarlagt – och detta informerades kommissionen om av sökandena före antagandet av det angripna beslutet – att med undantag av TSW stod samtliga de bolag till vilka finansiella medel hade överförts under exklusiv kontroll av familjeägda holdingbolag, som Pampus. Dessa holdingbolag ägdes samtliga i likadana proportioner av samma delägare, nämligen Pa. och hans två döttrar. Vad gäller TSW ägdes det direkt till två tredjedelar av Pa. och en av hans döttrar varför detta bolag, med avseende på bedömningen av Pampus betalningsförmåga, kunde anses ingå i samma grupp. Under dessa omständigheter borde kommissionen således ha gjort bedömningen att de finansiella överföringar som gjordes till bolag inom samma grupp inte skulle inverka på bedömningen av Pampus betalningsförmåga.
- 322 Det följer vidare av de felaktiga bedömningar som tribunalen har påvisat ovan att kommissionen saknade fog för att anse, på sätt som den gjorde i det angripna beslutet, att det bötesbelopp som den avsåg att påföra sökandena inte skulle påverka deras bärkraft. Det var således inkorrekt av kommissionen att fastställa att beloppet i fråga saknade relevans för bedömningen av sökandenas betalningsförmåga.
- 323 Slutligen ska det påpekas att de argument som sökandena har anfört för att visa att det var osannolikt att deras aktieägare skulle ingripa, grundar sig på en misstolkning av det angripna beslutet varför dessa argument är verkningslösa. I det angripna beslutet angav kommissionen nämligen inte att ett sådant ingripande var sannolikt, utan påpekade endast parentetiskt att sökandenas överlevnad inte kunde var avhängig något annat än ett sådant ingripande (se skäl 1179 i det angripna beslutet, återgivet i punkt 271 ovan).

324 Det följer av det som anförts ovan att kommissionen gjorde sig skyldig till sådana felaktigheter vid bedömningen av sökandenas betalningsförmåga att det angripna beslutet måste betraktas som rättsstridigt. Ett sådant konstaterande motiverar i princip att tribunalen ska bedöma huruvida den av denna anledning och i enlighet med vad sökandena har begärt ska ändra det bötesbelopp som sökandena har ålagts att betala. Såsom kommissionen har gjort gällande vid förhandlingen är emellertid inte så fallet om den analys som företogs av generaldirektören i skrivelsen av den 14 februari 2011 ger en faktisk och rättslig grund för att avslå sökandenas ansökan om nedsättning av böterna. Eftersom sökandena även har ifrågasatt denna andra analys ska tribunalen pröva huruvida den var välgrundad.

3. Huruvida bedömningen av sökandenas betalningsförmåga i skrivelsen av den 14 februari 2011 var välgrundad

325 I skrivelsen av den 14 februari 2011 avslogs på nytt sökandenas nya ansökan om bedömning av deras betalningsförmåga, av skäl som stred mot de skäl som hade angetts i det angripna beslutet. De relevanta delarna av denna skrivelse har följande lydelse:

”WDI, WDV och [Pampus] ... begärde den 12 augusti 2010 en nedsättning av deras böter i enlighet med de villkor som anges i punkt 35 i 2006 års riktlinjer för beräkning av böter, villkor som är analogt tillämpliga på grund av sökandenas påstådda insolvens.

På grundval av denna ansökan och andra upplysningar som parterna inkommit med fram till den 7 februari 2011, har behöriga tjänstemän vid kommissionen granskat dessa upplysningar och uppgifter och kontrollerat de tre ovannämnda företagens påstående att de inte är i stånd att betala böterna. Kommissionens tjänstemän har analyserat böternas inverkan på de tre företagens bärkraft och även beaktat deras relation till bankerna och till sina aktieägare liksom de sistnämndas kapacitet att stödja företagen ekonomiskt för att möjliggöra betalningen av de böter som de har påförts i [det angripna beslutet].

Det framgår av denna undersökning att WDI inte har lämnat några upplysningar eller nya bevis på att betalningen av bötesbeloppet på 46 550 000 euro oåterkalleligen skulle äventyra företagens bärkraft. Tvärtom framgår det av de upplysningar som WDI ingett fram till den 7 februari 2011 att detta bolag är i stånd att betala böternas totala belopp. Vi hänvisar i synnerhet till uppgifterna rörande WDI:s prognostiserade nettokassaflöden för de kommande åren som ni har inkommit med: 13,3 miljoner euro år 2011 (inräknat 1,37 miljoner i återbetalning av ett långfristigt lån), 17,7 miljoner euro år 2012 (inräknat 0,7 miljoner euro i återbetalning av ett långfristigt lån), 14,8 miljoner euro år 2013, 21,5 miljoner euro år 2014, 22,3 miljoner år 2015 och 25,4 miljoner år 2016. Dessa prognostiserade nettokassaflöden är resultatet av en positiv kassaflödesanalys baserad på den löpande verksamheten och begränsade investeringar. WDI har inte styrkt att det med ett så pass solitt prognostiserat kassaflöde inte är i stånd att betala böterna.

I dessa prognostiserade nettokassaflöden har det inte tagits hänsyn till återbetalningar, även delvisa sådana, av lån som beviljats av WDI till bolag som det äger, trots att sådana återbetalningar inte kan uteslutas. Det följer dessutom av de upplysningar som lämnats att WDI:s banker kan ta säkerhet i ytterligare inteckningar i WDI:s materiella anläggningstillgångar.

Vi anser även att det inte är nödvändigt att undersöka betalningsförmågan hos WDV och [Pampus] i förevarande fall, eftersom WDI – som är det enda bolaget i Pampus-gruppen som har ådömts ansvar för hela bötesbeloppet på 46 550 000 euro – är i stånd att betala eller erhålla bankgaranti för hela detta belopp. Vi gör bedömningen att en provisorisk betalning av böterna eller ett utställande av en för kommissionens redovisningsavdelning acceptabel bankgaranti för beloppet på 46 550 000 euro under hela det rättsliga förfarandet räcker som säkerhet, fram till dess att det rättsliga förfarandet avslutas, för den skuld som de tre berörda företagen är individuellt och solidariskt ansvariga för.

Jag vill vidare understryka att enligt oss har inte något av företagen till dags dato visat på något kausalt eller tydligt samband i den mening som avses i skäl 1179 i [det angripna beslutet], mellan de böter som ålagts och den påstått mycket prekära finansiella situation som WDI befinner sig i. De nya uppgifter som lämnats till kommissionen under perioden mellan antagandet av [det angripna beslutet] och den 7 februari 2011 visar tvärtom tydligt att WDI, efter delgivningen av meddelandet om invändningar, beviljade lån till andra bolag inom Pampus-gruppen utan att det upprättades några återbetalningsplaner för låntagarna. Dessa lån, motsvarande cirka 115 miljoner euro, överstiger klart det bötesbelopp som WDI påförts.

Jag måste därför informera er om att efter en noggrann undersökning av de nya upplysningar och uppgifter som ni ingett mellan det datum då ni delgavs det angripna beslutet och den 7 februari 2011, anser vi att det saknas skäl för att revidera eller sätta ned det bötesbelopp som ålagts WDI, WDV och [Pampus] enligt artikel 2 i [det angripna] beslutet och vi kan således inte bifalla er begäran.”

- 326 Till bestridande av det resonemang som förs i skrivelsen av den 14 februari 2011, vari det framför allt fästs avseende vid WDI:s prognostiserade nettokassaflöden, har sökandena i huvudsak gjort gällande att detta kriterium inte ensamt kan läggas till grund för en analys av ett företags betalningsförmåga enligt artikel 35 i 2006 års riktlinjer.
- 327 Det är riktigt att prognostiserade nettokassaflöden är av klart osäker karaktär och inte kan utgöra den enda utgångspunkten för en undersökning av ett företags betalningsförmåga. I motsats till vad sökandena angett utgör emellertid inte denna osäkra karaktär tillräcklig anledning för att ifrågasätta de slutsatser som kan dras av dessa uppgifter – vilka sökandena har lämnat inom ramen för sin ansökan om en ny bedömning av deras betalningsförmåga – vad beträffar WDI:s potential att redovisa vinst.
- 328 Det är däremot med fog som sökandena har gjort gällande att generaldirektören inte kunde bortse från det som sökandena redan hade styrkt genom att förete ett stort antal avslagskrivelser från banker som tidigare hade beviljat sökandena lån och ett flertal finansiella analyser, nämligen att de omöjligen genom en enda överföring kunde betala det totala bötesbelopp som slutligen hade påförts dem i det första ändringsbeslutet eller beviljas finansiering, eller för den delen en bankgaranti, motsvarande det beloppet.
- 329 Såsom domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder redan har konstaterat (beslut Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen, punkt 65 ovan, EU:T:2011:178, punkterna 35 och 43), har sökandena i detta avseende företett mer än ett tiotal motiverade avslag på låneansökningar och det måste förutsättas att en bank vid såväl positiva som negativa beslut rörande kredit- och garantiförfrågningar alltid följer sina egna intressen som kreditinstitut och med hänsyn till sina aktieägare är tvungna därtill.
- 330 I övrigt har tribunalen ovan, i punkterna 316–321, angett skälen till att den motivering som grundade sig på de koncerninterna kapitalöverföringarna var otillräcklig som grund för att avslå sökandenas ansökan om nedsättning av böterna.
- 331 Således grundade generaldirektören sitt beslut att avslå sökandenas ansökan om en ny bedömning av deras betalningsförmåga på sådana felaktigheter som medför att skrivelsen av den 14 februari 2011 ska betraktas som rättsstridig.
- 332 Av det ovan anförda följer att kommissionen gjorde sig skyldig till felaktigheter när den, vid två tillfällen, bedömde sökandenas betalningsförmåga. Dessa felaktigheter medför att såväl det angripna beslutet, i den mån sökandena däri åläggs böter, som skrivelsen av den 14 februari 2011 ska ogiltigförklaras. Dessa felaktigheter medför vidare att det är motiverat att tribunalen utövar sin obegränsade behörighet.

4. Tribunalens utövande av sin obegränsade behörighet

- 333 Såsom tribunalen har erinrat om i punkterna 286–303 ovan följer de villkor som anges i punkt 35 i 2006 års riktlinjer av rättspraxis och ingenting hindrar att tribunalen, även om den inte är bunden av kommissionens allmänna riktlinjer (se punkt 227 ovan), tillämpar dessa villkor när den utövar sin obegränsade behörighet.
- 334 Prövningen av de fyra första grunderna för talan har inte gett vid handen att några felaktigheter begåtts som medför att det angripna beslutet är rättsstridigt på dessa grunder, och tribunalen har inte funnit några skäl för att anse att det bötesbelopp som ålades sökandena i artikel 2.8 i det angripna beslutet är olämpligt. Det är således med hänsyn till detta belopp som den nya bedömningen av sökandenas betalningsförmåga ska göras.
- 335 När tribunalen avser att utöva sin obegränsade behörighet ska den – för att garantera den ändamålsenliga verkan av sin bedömning av ett företags betalningsförmåga med hänsyn till det belopp som det ålagts att betala – bedöma situationen som är för handen vid den tidpunkt då den antar sitt avgörande (se punkterna 109 och 302 ovan). Därvid ska tribunalen ta hänsyn till handlingar som parterna, med förbehåll för villkoren för upptagande till sakprövning i artikel 48 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991, kan inge fram till det att det muntliga förfarandet avslutas.
- 336 Parterna har härvidlag haft möjlighet att tillföra akten handlingar från tiden efter avslutandet av det skriftliga förfarandet, till vilka båda två hänvisade under den offentliga förhandlingen. De har nyttjat denna möjlighet och har var och en lämnat synpunkter på dessa handlingar. Båda parter har dessutom yttrat sig över motpartens synpunkter.
- 337 Sökandena har gjort gällande att en granskning av de senaste uppgifterna visar att de inte förfogar över tillräckliga likvida medel för att kunna säkerställa betalningen av hela det bötesbelopp som ålades dem i det angripna beslutet. De kan inte heller räkna med stöd från kreditinstituten. Ett utkrävande av bötesbeloppet skulle under dessa omständigheter leda till likvidation av sökandebolagen varvid kommissionens fordran inte skulle vara prioriterad.
- 338 De låneinstitut som redan beviljat sökandena krediter kan inte öka sina åtaganden, vilket deras avslag på sökandenas ansökan från 2013 om en förlängning av kreditöverenskommelserna under tre år vittnar om. Bankerna har endast godtagit en förlängning av kreditåtagandena gentemot sökandena från den 14 september 2014 till den 30 november 2015.
- 339 Vidare har sökandena inte lyckats sälja de tillgångar som de räknade med att få sålda för att få fram medel för att betala av sina skulder. Denna situation vittnar om den låga avkastningen på mark och anläggningar och således om det låga värdet på de tillgångar som sökandena avsåg att avyttra.
- 340 Sökandena menar att förbättringen av deras bokförda resultat till stor del beror på återföringen av de avsättningar som de gjorde för betalning av böterna. Dessutom anser de att Pampus minskade skuldsättning inte påverkar deras betalningsförmåga, och härutöver att effekterna av de skattelättnader i form av avskrivningar på investeringar som gjordes för fem år sedan har börjat klinga av.
- 341 De delbetalningar som sökandena gör enligt beslut Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen, punkt 65 ovan (EU:T:2011:178), innebär en årlig kostnad på 3,6 miljoner euro, en kostnad som sökandena anser hindrar dem från att göra investeringar som är nödvändiga för att de ska kunna behålla sin konkurrenskraft.
- 342 Sökandena menar att om de skulle träda i likvidation minskar deras tillgångar i värde. Enligt dem bör man räkna med att om en enda köpare skulle köpa upp sökandena sjunker värdet på deras tillgångar omedelbart med cirka 25 procent.

- 343 Slutligen menar sökandena att det inte ska fästas något avseende vid de uttalanden som gjorts av gruppen Penta/Equinox vad gäller bärkraften i sökandenas balansräkning, eftersom dessa uttalanden föranleddes av en omsorg om den egna framtoningen och det finns ingen som helst garanti för uppriktighet.
- 344 Följaktligen har sökandena gjort gällande att tribunalen bör sätta ned bötesbeloppet i väsentlig mån, eftersom en nedsättning och delbetalningar i kombination endast kan vara av undantagskaraktär. Enligt sökandena skulle de kunna betala böterna i sin helhet, oavsett belopp, om betalningarna kunde delas upp under tillräckligt lång tid. Sökandena anser dessutom att tribunalen – för att inte åsidosätta principen om likabehandling – måste utgå från det datum då kommissionen gjorde sin bedömning av deras betalningsförmåga, med tanke på att de övriga företagens betalningsförmåga bedömdes vid denna tidpunkt.
- 345 Kommissionen har bestritt denna argumentation.
- 346 Tribunalen konstaterar inledningsvis att genom beslut Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen, punkt 65 ovan (EU:T:2011:178), ålades sökandena att betala ett provisoriskt belopp på 2 miljoner euro och ett månatligt belopp motsvarande en extra årlig kostnad på 3,6 miljoner euro. Det är ostridigt att sökandena hitintills har fullgjort denna skyldighet. Frågan huruvida sökandenas finansiella situation gör det möjligt för dem att betala böterna ska därför utgå från ett belopp motsvarande endast cirka två tredjedelar av det belopp som WDI ursprungligen ålades att betala. Mer än 15 miljoner euro har i själva verket redan betalats.
- 347 Det är vidare utrett att sökandena mellan åren 2011 och 2013 gjorde en omstrukturering vilket har lett till att Pampus nu tycks vara skuldfri gentemot kreditinstitutet. Kommissionen har, utan att bli motsagd av sökandena, gjort gällande att det dessutom framgår av den skrivelse som sökandena ställde till kommissionen den 28 maj 2014 att Pampus-gruppens samlade skuldbörda minskade från 350 miljoner euro år 2010 till 160 miljoner euro år 2013. Anledningen till detta var bland annat av kreditinstitutet medgivna avskrivningar av fordringar samt skuldbyten (swap) med investeraren Penta/Equinox som vid denna tid avsåg att förvärva Pampus-gruppen genom byte av skulden mot aktier. Vid detta tillfälle gick Penta/Equinox ut med ett pressmeddelande, vilket kommissionen har företett, vari det uppgavs att sökandenas balansräkning var "bärkraftig" (sustainable balance sheet).
- 348 Kommissionen har även oemotsagd påpekat att sökandena har sålt aktier som de ägde i andra bolag och att intäkterna därav har använts för att betala av sökandenas skulder. Det är vidare ostridigt att sedan antagandet av det angripna beslutet har kreditåtagandena gentemot sökandena var gång förlängts innan de löpt ut. Kommissionen har härutöver gjort gällande att sökandena har lyckats sänka sina tillverkningskostnader, både genom att förhandla fram förmånliga handelsvillkor (konsignationslager hos sökandenas kunder, förlängda betalningsfrister medgivna av sökandenas leverantörer) och genom att sluta avtal med sina anställda för att minska lönekostnaderna.
- 349 Det framgår även av årsrapporterna för räkenskapsåret 2013, som tillförts akten av parterna, att utsikterna för WDI:s verksamhet var goda såvitt avsåg såväl prognoser för orderingång som lönsamhet.
- 350 I motsats till vad sökandena har anfört anser tribunalen att dessa indicier tillsammans visar att sökandenas finansiella partner och handelspartner såg med tillförsikt på sökandenas bärkraft. Samtidigt, såsom påpekats i punkt 288 ovan, ankommer det på det ansökande företaget att visa att dess finansiella situation är sådan att betalningen av böterna skulle leda till att företagets tillgångar helt förlorade i värde. Sökandena har emellertid själva angett att för det hypotetiska fall att betalningen av böterna leder till deras likvidation, räknar de med att värdet på deras tillgångar kommer att minska med cirka 25 procent, något som inte innebär en förlust av hela värdet.

- 351 Dessutom är sökandenas argument att de inte förfogar över nödvändiga likvida medel för att kunna betala böterna verkningsslösa, eftersom en nedsättning av böter aldrig kan beviljas av denna anledning.
- 352 Såsom har konstaterats i punkterna 347 och 348 ovan lyckades sökandena mellan åren 2011 och 2013 minska sina skulder med ett belopp som för varje år motsvarade mer än det ursprungliga bötesbeloppet, samtidigt som kreditinstituten har fortsatt att bevilja dem nya möjligheter. Under dessa omständigheter kan sökandena inte anses ha styrkt sitt påstående att inget kreditinstitut längre skulle ha möjlighet att stödja dem för det fall det bötesbelopp som återstår att betala utkrävdes. Detta påverkar dessutom inte sökandenas möjligheter att begära att kommissionen själv beviljar dem betalningslättnader.
- 353 Sökandenas svårighet att hitta köpare till samtliga tillgångar, beträffande vilka sökandena själva har angett att vissa inte är tillräckligt lönsamma, räcker inte som bevis för sökandenas bristande förmåga att betala böterna.
- 354 När det gäller sökandes argument att förbättringen av deras resultat beror på återföringen av den avsättning som de gjorde för att betala böterna, noterar tribunalen, i likhet med kommissionen, att denna återföring motsvarar de belopp som redan betalats provisoriskt i enlighet med beslut Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen punkt 65 ovan (EU:T:2011:178), och att de avsättningar som svarar mot de belopp som återstår att betala för det fall tribunalen ogillar deras talan inte har återtagits.
- 355 Såvitt avser de negativa konsekvenserna av betalningen av böterna ska det erinras om att möjligheten för ett företag att beviljas nedsättning på grund av bristande betalningsförmåga inte avser att skydda företaget mot alla ofördelaktiga konsekvenser – inbegripet till och med företagets likvidation – som kan bli följderna av att böterna betalas. Denna möjlighet utgör istället endast ett skydd, i förekommande fall, mot en förlust av hela värdet av företagets tillgångar.
- 356 Sökandena har anfört att principen om likabehandling åsidosätts genom att tribunalen ska bedöma deras betalningsförmåga såsom den framstår den dag då den avgör målet, samtidigt som de övriga företagets betalningsförmåga bedömdes vid tidpunkten för antagandet av beslutet. Tribunalen kan inte godta detta argument. Sökandena befinner sig nämligen inte i en situation som är jämförbar med den situation som de övriga företag som inte ingett något överklagande till bestridande av kommissionens bedömning av deras betalningsförmåga befinner sig i. I och med att sökandena väckt förevarande talan, och i och med att deras ansökan om interimistiska åtgärder delvis har bifallits, är utkrävandet av det totala bötesbelopp som sökandena ålades att betala uppskjutet fram till dess att förevarande dom meddelas.
- 357 Tribunalen anser att det följer av det ovan anförda att sökandena saknar grund för sitt påstående att deras betalningsförmåga utgör skäl för att bevilja dem en nedsättning av böterna. Tribunalen stöder sig härvidlag på skäl som är analoga med dem som kommissionen avsåg i punkt 35 i riktlinjerna.
- 358 Artikel 2.8 i det angripna beslutet liksom skrivelsen av den 14 februari 2011 ska följaktligen ogiltigförklaras. Vidare ska sökandena betala böter med ett belopp som är identiskt med det bötesbelopp som ålades dem i det angripna beslutet.

Rättegångskostnader

- 359 Om rättegångsdeltagarna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, ska enligt artikel 134.3 i rättegångsreglerna vardera deltagaren bära sina rättegångskostnader. Tribunalen får emellertid besluta att en rättegångsdeltagare ska ersätta en annan deltagares rättegångskostnader, om det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet. Med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall,

beslutar tribunalen att sökandena ska bära hälften av sina rättegångskostnader samt att kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta hälften av sökandenas rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

- 1) **Det finns inte längre skäl att pröva talan vad gäller nedsättning av de böter som ålagts Westfälische Drahtindustrie GmbH och Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG i kommissionens beslut K (2010) 6676 slutlig av den 30 september 2010.**
- 2) **Artikel 2.8 i kommissionens beslut K (2010) 4387 slutlig av den 30 juni 2010, om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38344 – Stål för spännarmering), i dess lydelse enligt kommissionens beslut K (2010) 6676 slutlig av den 30 september 2010 och enligt kommissionens beslut K (2011) 2269 slutlig av den 4 april 2011, ogiltigförklaras.**
- 3) **Skrivelsen från generaldirektören vid kommissionens generaldirektorat för konkurrens av den 14 februari 2011 ogiltigförklaras.**
- 4) **Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. förpliktas att solidariskt betala böter om 15 485 000 euro.**
- 5) **Westfälische Drahtindustrie och Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. förpliktas att solidariskt betala böter om 23 370 000 euros.**
- 6) **Westfälische Drahtindustrie förpliktas att betala böter om 7 695 000 euros.**
- 7) **Talan ogillas i övrigt.**
- 8) **Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. ska bära hälften av sina rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet. Kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och hälften av de rättegångskostnader som uppkommit för Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co., inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 juli 2015.

Underskrifter